

ת"פ 47230/05/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 47230-05-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט עמית מיכלס

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
באמצעות עו"ד שגיא שגב - פרקליטות מחוז
מרכז

נגד
פלוני - הנאשם
באמצעות ב"כ עו"ד שי רודה

הכרעת דין

כתב האישום

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה בקטין שטרם מלאו לו 14 שנים, לפי סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

2. על פי עובדות כתב האישום הכיר הנאשם בסביבות חודש אוקטובר 2017 את א', קטין יליד 2005 (שיכונה להלן א' או המתלונן), והציג עצמו בפניו ככזב כנער בן 16. בין הנאשם לבין א' התפתחו יחסי חברות, כאשר במשך מספר חודשים ועד ליום 23.4.2018 נהג הנאשם להתארח בביתו של א', הציג עצמו גם בפני אמו של א' כנער בן 16, תוך שהציג מצג שווא לפיו הוא לומד בבית ספר, והכל כדי לרכוש את אמונו של א' ולהתחבר אתו.

ביום 23.4.2018, או במועד סמוך לכך, הזמין הנאשם את א' לישון בביתו. בשעות הלילה נשכבו הנאשם וא' לישון, כאשר הנאשם נשכב על הספה בסלון ואילו א' נשכב על מזרן שהונח ליד הספה. בשלב מסוים עבר הנאשם מהספה למזרן, נשכב לצדו של א' ובסמוך אליו, חיבק אותו, מישש את רגליו, הכניס את ידו מתחת למכנסיו של א' ונגע בישבנו. א' הוציא את ידו של הנאשם ממכנסיו וביקש ממנו לחדול ממעשיו, והנאשם אמר לו בתגובה "סליחה, סליחה". בהמשך סובב הנאשם את ראשו של א' לכיוונו ונישק אותו בשפתיו, במצחו, באפו ובלחיו. לאחר מכן מישש הנאשם את איבר מינו של א' מעל למכנסיו. בתגובה ביקש א' מהנאשם כי יחדל ממעשיו, שאם לא כן יתקשר למשטרה.

עמוד 1

בעקבות התנהגות הנאשם קם א' ועבר לשבת על הספה. הנאשם קם אף הוא, התיישב לצד א' על הספה, ועל אף בקשותיו כי יחדל לגעת בו, שב הנאשם ונגע בו. גם כאשר התרחק א' מהנאשם, התקרב אליו הנאשם והמשיך לגעת בו. בתגובה לכך ניסה הנאשם לקום וללכת, אולם הנאשם תפס את ידו ואמר לו "תשכח מזה בו נלך לישון". א' המתין עד שהנאשם יירדם ועזב את הבית.

התשובה לאישום ויריעת המחלוקת

3. בתשובה לאישום אישר ב"כ הנאשם שהנאשם הכיר את א' במועד המצוין בכתב האישום ושהציג עצמו בפניו, כמו גם בפני רבים אחרים, כבן 16, שלדבריו הוא "גיל התואם את גילו המנטאלי" של הנאשם. עם זאת, כפר הנאשם בכך שיצר מצג שווא בפני א' במטרה לקנות את אמונו או לכל מטרה פלילית אחרת.

הנאשם הודה בכך שא' ישן בביתו, אולם כפר בכך שביצע בו כל עבירת מין.

במהלך חקירות העדים, ובהמשך בסיכומיה, ניסתה ההגנה להצביע על מניע שהיה למתלונן להעליל על הנאשם ולהפלילו, שעיקרו העובדה שזמן קצר לפני שהמתלונן סיפר על שעולל לו הנאשם, לקח לו הנאשם אופניים חשמליים אותם נתן לו במתנה.

ראיות התביעה במבט על

4. כתב האישום מגולל אירוע אחד שבוצע בביתו של הנאשם, כאשר באירוע עצמו נכחו הנאשם וא' בלבד. מכאן שיש לבחון את גרסתו של א' אל מול גרסתו של הנאשם. בסיכומיה טענה המאשימה לקיומם של מספר חיזוקים, בדמות עדותה של חוקרת הילדים שגבתה את עדותו של א'; עדויותיהם של הוריו של א' השופכים אור על התנהגותו ועל מצבו הנפשי לאחר האירוע; עדותו של ל', חברו הטוב של א', האדם הראשון לו סיפר א' על שאירע; וכן תמלול שיחה בין אמו של א' שהתקשרה לנאשם לאחר האירוע וניסתה לדובב אותו לדבר (ת/1).

מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו. נוסף על כך הוגש בהסכמה מסמך הנושא את הכותרת "בדיקה פסיכיאטרית" שנערכה לנאשם ביום 4.11.2015 על ידי ד"ר גבי הרצנו, פסיכיאטר ילדים ונוער (נ/3), אליו אתייחס בהמשך.

גרסת המתלונן א'

5. כבר בפתח הדברים אציין שלאחר ששמעתי את עדותו של א' מצאתי לתת בה אומן מלא. מסקנתי זו התחזקה אף יותר לאחר שבחנתי את עדותו של א' על רקע מכלול הראיות הנוספות שהוצגו בפני, ובכלל זה אמרותיו בפני חוקרת הילדים, עדויות חברו והוריו ותמלול השיחה (ת/1).

המתלונן סיפר את שאירע לו תחילה בפני חוקרת הילדים, ובהמשך בבית המשפט. בסיכומיו טען ב"כ הנאשם לקיומן של סתירות והתפתחויות בעדויות המתלונן ועל כן הן תיבחנה במשולב.

גרסת המתלונן א' - ליבת האירוע

6. א' סיפר שלאחר מפגשים ספורים עם הנאשם, במסגרתם שיחקו כדורגל, ניסה הנאשם לשכנע אותו לבוא ולישון אצלו. א' דחה את הזמנותיו של הנאשם, אולם לאחר שהנאשם דיבר עם אמו של א' ושאל אותה אם זה בסדר שא' יבוא לישון אצלו, ולאחר שאמו של א' השיבה שמבחינתה אין עם זה כל בעיה, קיבל א' את ההצעה (פרוט' עמ' 31 ש' 26-13). לדברי א' הנאשם לחץ עליו ושכנע אותו לבוא אליו, למרות שהוא לא כל כך רצה בכך.

לאחר שצפו במשחק, הלכו לישון. א' סיפר שלנאשם אין חדר משלו ועל כן ישנו יחד בסלון, כאשר הנאשם ישן על הספה, וא' ישן על מזרן שהונח על הרצפה בצמוד.

בשלב מסוים אמר הנאשם למתלונן שלא נוח לו לישון על הספה וביקש לרדת לישון על המזרן. א' הציע לנאשם שהוא יעבור לישון על הספה, אולם הנאשם דחה את הצעתו והשיב לו: "עזוב שיהיה לך נוח אני אשן אתך במזרון נצטופף" (פרוט' עמ' 32 ש' 3). לדברי א' אמו של הנאשם ראתה אותם ביחד על המזרן ושאלה את הנאשם מדוע הם ישנים יחד על המזרן, אולם הנאשם אמר לה "לא משנה אמא אנחנו מסתדרים". יש לציין שאמו של הנאשם לא זומנה להעיד מטעם ההגנה, ויתכן שהסיבה לכך נעוצה באמור בת/5 עמ' 17 ש' 2.

בשלב כלשהו א' נרדם, אולם התעורר כאשר הרגיש שהנאשם נוגע בו במקומות שונים בגופו, כמו בגב מתחת לחולצה וברגל. א' סיפר שלבש מכנס קצר וחולצה קצרה. מששאל את הנאשם מה הוא עושה, השיב לו שהוא מחפש את הטלפון שלו. א' מספר שהאמין לנאשם וחזר לישון, אולם לאחר זמן מה הרגיש שהנאשם שב ונוגע בו, הפעם בדרך של ליטוף בישבן, מתחת למכנס ומעל התחתון, וכן ליטופים בלחיים ובשפתיים. בהמשך החקירה הראשית, ולאחר שנשאל על ידי התובע האם הנאשם עשה לו דברים נוספים, השיב: "אה אההה הוא גם נישק אותי" (פרוט' עמ' 33 ש' 32).

בשלב זה אמר א' לנאשם להפסיק, ושהוא יודע מה כוונתו. לדבריו, הנאשם התנצל והבטיח שלא יעשה זאת שוב. א' אמר לנאשם שיעזוב אותו כי הוא רוצה לישון, אולם הנאשם שב ונגע בו פעם נוספת, הפעם בישבן ובאיבר המין, מתחת למכנס מעל התחתון. בשלב זה אמר המתלונן לנאשם: "(שם הנאשם) תפסיק עכשיו, אם לא אני מתקשר למשטרה". א' הוסיף שחרף הבטחת הנאשם שיחדל ממעשיו, הוא הרגיש נגיעות נוספות, בעקבותיהן קם והתיישב על הספה. בשלב זה התיישב הנאשם אף הוא על הספה בסמוך ל-א', נגע ברגליו ובידיו, ואמר לו "די תפסיק חלמת על זה חלמת על זה". א' התרחק מהנאשם, אולם הנאשם התקרב עליו, עד שא' הגיע לסוף הספה. בשלב זה תיאר א' שאמר לנאשם שיש לו פיפי, הלך לשירותים וניסה להתקשר לאמו, אולם היא לא ענתה לו. לאחר מכן אמר א' לנאשם שהוא צריך ללכת, אולם לאחר שהנאשם משך אותו חזרה לכיוון המזרן ואמר לו שישכב ומחר יקומו. א' המתין וברגע שהנאשם נרדם הוא יצא מהבית.

הרגשתו ותחושותיו של א' במהלך האירוע

7. א' תיאר את תחושותיו כתוצאה ממעשי הנאשם במלים "דכאון רצח, כאילו למה הוא עשה את זה" (פרוט' עמ' 33 ש' 11). הסביר שפחד מהנאשם ולכן חיכה שיירדם לפני שעזב את הבית, כאשר בשלב זה כבר הבין שהוא בן 21 (פרוט' עמ' 33 ש' 15-17). בנקודה זו אני מוצא להעיר שבהמשך החקירה הראשית (פרוט' עמ' 34 ש' 13), שאל ב"כ

המאשימה את א': "שאלתי אותך איך הרגשת שהוא נגע בך, התשובה שלך הייתה שאתה לא כל כך יודע, לא כל כך זוכר... בשיחה עם לאורה אמרת בעמוד 8 'הייתי בשוק הייתי בהלם'". ואולם, מעיון בתשובתו של א' (פרוט' עמ' 33 ש' 10-18) עולה שהמתלון ענה "לא יודע" לשאלה "מה חשב באותו רגע" ולא לשאלה מה הרגיש. חרף השאלה המבלבלת, התחבר א' מיד לדברים שמסר לחוקרת הילדים וידע להסביר מדוע אמר שהיה בשוק: "כי לא חשבתי שהוא יעשה את זה. חשבתי שהוא חבר שלי", ובהמשך אמר שחשש לחזור לישון בגלל הנגיעות של הנאשם. את תחושת הפחד שחש א' מהנאשם תיאר א' גם בהמשך דבריו.

המתלון העיד על כך שלא סיפר מיד על האירוע לאמו ["היה לי קשה לעכל את זה" (פרוט' עמ' 47 ש' 26)].

סיבוב הראש

8. ב"כ הנאשם טען שהתיאור שמסר א' בקשר לדרך בה סובב אותו הנאשם לפני שנישק אותו אינה סבירה, ועל כן נפנה לבדוק את גרסתו בעניין זה.

א' הסביר שהנאשם "סובב אותי כאילו לצד שלו והיינו פנים מול פנים ואז הוא התחיל לנשק אותי" (פרוט' עמ' 34 ש' 2-4). משנשאל כמה זמן זה ארך, השיב "לא יודע. עד שישנתי בערך. שהתחלתי להרגיש את הנשיקות בשפתיים ישר קמתי" (פרוט' עמ' 34 ש' 6). משנשאל כיצד הרגיש את הנשיקות אם ישן השיב "כי כאילו התעוררתי ממה שהוא עשה ואז כאילו ניסיתי להבין רגע שהוא באמת עושה את זה ואז קמתי" (פרוט' עמ' 34 ש' 10).

במהלך החקירה הנגדית הסביר המתלון שהנאשם סובב את גופו (פרוט' עמ' 40 ש' 2) ובהמשך: "שקמתי ראיתי פשוט את ה.. אם ישנתי ככה התעוררתי הפוך" (פרוט' עמ' 41 ש' 9), ובהמשך - "לשאלת בית המשפט מה היה הזיכרון שלי, אני משיב, אם הייתי ככה התעוררתי הפוך" (פרוט' עמ' 41 ש' 12).

חשוב לציין שאת התיאור הזה של סיבוב הראש תיאר המתלון כאחד הדברים הראשונים במהלך חקירתו בפני חוקרת הילדים (ת/5 עמ' 5 ש' 11-13) ואף הדגים זאת בפניה, עובדה שיש בה כדי להעיד על אותנטיות האמרה ועל כך שהמעשה נחרט היטב בזיכרונם של א'.

9. ב"כ הנאשם טען שגרסתו של א' לפיה הנאשם נישק אותו בפנים במצב בו א' הפנה אליו את הגב אינה סבירה, מהטעם שככל שהנאשם היה מסובב את ראשו של א' (ולא את כל הגוף), הרי שפעולה זו הייתה "שוברת לו את המפרקת". לאחר שבחנתי את עדותו של א' ואת ההדגמות שערך בפני ובפני חוקרת הילדים, מצאתי שיש לדחות את טענת "חוסר הסבירות" בגרסת המתלון בעניין זה. כפי שעולה מהסרטון, א' הדגים לחוקרת הילדים את תנועות הגוף של הנאשם ולא את תנועות הגוף שלו. א' חזר אין ספור פעמים, הן במהלך חקירותיו בפני חוקרת הילדים והן במהלך עדותו בפני, על כך שהנאשם סובב את ראשו של א' עד אשר מצא א' את פניו כשהם מופנים לעברו של הנאשם. א' אמנם לא השתמש במילה "הסתובב" ולא תיאר מה קרה לגופו באותה נקודת זמן, אולם הוא גם לא אמר בשום מקום ש"גופו נשאר תקוע באותה תנוחה בה היה קודם", היינו עם גבו אל הנאשם. בשים לב לאותות האמת הרבים שמצאתי בגרסת המתלון, כפי שעוד יפורט בהרחבה בהמשך, ועל אף שא' לא אמר בחקירתו מפורשות שגופו הסתובב לעבר הנאשם, השכל הישר מחייב שכאשר הנאשם סובב את ראשו של א', גם שאר גופו של א' הסתובב יחד עמו.

שעת האירוע

10. מגרסתו של א' עולה שהיה לו קשה להעריך את הזמנים המדויקים בהם התרחשו האירועים. כך למשל, בחקירתו (ת/5) לא ידע א' להגיד באיזו שעה בלילה התרחש האירוע (ת/5 עמ' 4 ש'20), ובהמשך לא ידע להגיד באיזה שלב בדיוק לאחר שהנאשם עבר מהספה למזרן הוא החל לגעת בו (ת/5 עמ' 4 ש'33).

בעדותו אמר א' שהוא והנאשם הלכו לישון "בערך ב 23:30" (פרוט' עמ' 31 ש'32).

א' זכר שבעקבות מעשיו של הנאשם הוא רצה ללכת הביתה, אולם דומה שהתקשה לספר מתי זה היה. בת/5 עמ' 5 ש'24 אמר שכאשר רצה ללכת הביתה לפנות בוקר, משך אותו הנאשם ואמר לו "בוא עכשיו לישון אתי". א' סיפר על כך שבשלב זה התקשר לאמו שתבוא לקחת אותו, אולם הוא לא זכר מדוע היא לא הגיעה: "אמרתי לה שתבוא עכשיו. והיא לא באה כי לא... לא יודע, לא יכלה, לא רציתי לומר לה...שאלתי אותה כאילו אם היא יכולה לקחת אותי..." (ת/5 עמ' 5 ש'34 ועד עמ' 6 ש'3). על אודות שיחת הטלפון בין א' לאמו ארחיב בהמשך בפרק נפרד.

מצד שני אמר א' במשפט הבא: **"ואחרי כמה זמן שהוא נרדם, ישר הלכתי. כאילו אני לא לא ... לא ישנתי. חיכיתי שהוא יירדם ואז ישר הלכתי."** על גרסתו זו חזר הנאשם גם בבית המשפט, כאשר תיאר כיצד לאחר שהנאשם נרדם "בחמש שש הוא הלך לישון, הוא נרדם, רגע שנייה... (חושב) שסיימתי את השירותים אמרתי לו (שם הנאשם) אני צריך ללכת. באתי ללכת, הוא משך אותי למזרן, אמר תשכב מחר נקום. חיכיתי שהוא יירדם. הלכתי בלי שהוא יראה. הלכתי והסתכלתי עליו. קמתי מהמזרן. פתחתי את הדלת והשארתי את הדלת פתוחה... כדי שלא ידע שהלכתי" (פרוט' עמ' 33 ש'4-9).

בחקירה נגדית אמר א' שהוא קם לשירותים **"בלילה. בארבע חמש בוקר"** (פרוט' עמ' 41 ש'15).

כלומר, מדברי א' ניתן להבין שהנגיעות התרחשו במהלך הלילה, לאחר השעה 23:30, השעה בה הלכו הוא והנאשם לישון, לאחר שהוא הספיק להירדם ואז להתעורר לאחר שחש בנגיעות של הנאשם, אירוע שחזר על עצמו מספר פעמים במהלך הלילה, עד שבשלב כלשהו אמר המתלונן לנאשם שעליו ללכת, אולם משהנאשם משך אותו חזרה לכיוון המזרן ואמר לו לשוב לישון, המתין המתלונן עד שהנאשם יירדם, אז קם פתח את הדלת ויצא מהבית. מדברי המתלונן ניתן להבין שהיה מדובר בשעת בוקר מוקדמת מאוד, והדבר יכול להתיישב אף עם טענתו שאמו לא ענתה לו.

כאשר מדובר בנער בן 13 וחצי שחווי חוויה טראומטית, לא ניתן לצפות שיזכור את לוחות הזמנים המדויקים, ובהחלט יתכן שחלק מלוחות הזמנים שמסר היו תוצאה של הסקת מסקנות מבחינתו.

האם הנאשם הציג עצמו כנער בן 16 "כדי לרכוש את אמונו של הקטין ולהתחבר אתו"

11. מדבריו של א' עולה שהנאשם אכן הציג עצמו כנער בן 16 ועשה כל שניתן על מנת לשכנע את סביבתו בדרך של הצגת "ראיות" והסברים שונים, או להתחמק מלמסור לא' תשובות שעלולות לחשוף את דבר השקר. א' סיפר שהנאשם הציג עצמו כנער בן 16 כבר באחת מפגישותיהם הראשונות לאחר שנפגשו במקרה (פרוט' עמ' 31 ש'1-4). ואולם, מששאל אותו היכן הוא לומד, הנאשם התחמק מלהשיב עניינית על השאלה, וכל שאמר הוא שהוא לא לומד

בעיר ראשון לציון אלא בעיר אחרת (פרוט' עמ' 31 ש' 6-7). לדברי א' התנהגות הנאשם תאמה התנהגותו של נער בן 16 (פרוט' עמ' 38 ש' 5).

א' סיפר על כך שידע שהנאשם אינו בן 16 רק בליל האירוע, לפני שהלכו לישון, לאחר ששמע את אמו של הנאשם אומרת לו: "(שם הנאשם) תקום מחר יש לך עבודה. היא לא אמרה לו בית ספר, היא אמרה עבודה, אז הבנתי שהוא לא בן 16" (פרוט' עמ' 33 ש' 20-21).

בחקירה נגדית אישר שראה את הנאשם ממלא בעבר טפסי הגרלות כמו טוטו ולוטו, ראה "את הכרטיס אשראי וגם ראיתי את תעודת זהות של אחרי גיל 18" (פרוט' עמ' 44 ש' 29). א' הסביר שהנאשם אמר לו שבגלל שהוא נראה מבוגר, הוא יפנה למוכר, יאמר לו שהוא בן 18 וינסה למלא את הטפסים.

12. לטענת המאשימה, הנאשם הציג עצמו כבן 16 כדי לרכוש את אמונו של הנאשם ועל מנת להתחבר אליו. הנאשם אישר שידע שא' בן 13 (פרוט' עמ' 120 ש' 8-9) והודה שאמר לו ולאמו שהוא בן 16 (פרוט' עמ' 129 ש' 9). נוסף על כך הודה הנאשם שעשה זאת "על מנת שיהיו לי חברים כי לא היו לי חברים... זה היה על מנת שיהיה לי חבר", אולם הכחיש שעשה זאת על מנת להתקרב לא' (פרוט' עמ' 136 ש' 23-27). הכחשתו של הנאשם לפיה פעל כפי שפעל על מנת לרכוש את אמונו של א' הינה בעייתית לאחר שקודם לכן אישר שהציג עצמו כקטין בן 16 במטרה לרכוש חברים, ובשעה שהודה שא' היה החבר היחיד שהיה לו. מכאן מתבקשת המסקנה שהנאשם שם לו למטרה להשיג לעצמו חבר שפך היה זקוק לו ולרכוש את אמונו של א'. מסקנה זו מתחזקת גם נוכח האמור ב-נ/3, ממנו עולה שכבר בהיותו כבן 3 נהג הנאשם להתחבר עם ילדים קטנים ממנו.

עם זאת לא ניתן לקבוע שהנאשם שם לו למטרה לבצע בא' מעשים מיניים, ודומה שלפחות תחילת החברות ביניהם התאפיינה ביחסים רגילים בין חברים הכוללים משחקים משותפים, שליחת הודעות ולינות משותפות בבתיים.

המניע - אופניים?

13. אין חולק על כך שהנאשם נתן לא' אופניים חשמליים במועד שקדם לאירוע. המתלונן שלל שהגיש את התלונה בעקבות החלטת הנאשם לקחת לו את האופניים החשמליים, גם אם מדובר היה במועדים סמוכים (פרוט' עמ' 47 ש' 24).

א' נחקר ארוכות בעניין זה ותיאר את השתלשלות העניינים. א' לא הכחיש את העובדה שהנאשם נתן לו את האופניים החשמליים, ושהוא רצה שיהיו לו אופניים חשמליים. נוסף על כך לא הכחיש את העובדה שדודו של הנאשם הגיע עם הנאשם על מנת לקחת ממנו את האופניים, זאת לאחר שא' החזיר לו רק את המפתחות שלהם, ולא שלל את האפשרות שדודו של הנאשם איים עליו שיחזיר את האופניים (פרוט' עמ' 48-49). לדבריו ברגע שהנאשם ביקש ממנו את האופניים הוא זרק לעברו את המפתחות, עובדה שיכולה להתפרש כתסכול מכך שהאופניים שניתנו לו במתנה נלקחים ממנו. עם זאת א' הסביר שבאותה נקודת זמן הוא היה בבית הספר ועל כן האופניים עצמם לא היו אתו, אלא אצל חברו ל', שכן הוא לא הגיע אתם לבית הספר.

14. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ואת הסבריו של א' והנאשם, מצאתי שדינה של טענת הנאשם להפללתו בגלל אירוע האופניים להידחות. א' הודה, כאמור, שחפץ באופניים. ואולם, לו רצה "להתנקם" בנאשם על כך שהחליט להחזירם לחזקתו, יכול היה להעליל עליו עלילות פחות חמורות ודרמטיות, כמו למשל שהנאשם היכה אותו. גם אם היה א' בוחר לטפול על הנאשם עבירת מין, יכול היה להסתפק במקרה חמור פחות, קצר יותר בזמן, ועם מיעוט פרטים, באופן שיקל עליו לדבוק בשקר בהמשך. יתר על כן, א' עצמו העיד על כך ש"התפדח" לספר תחילה על האירוע להוריו. ניתן אף לראות שבהמשך התקשה א' לספר לחוקרת הילדים על הנגיעה באיבר המין, וכאשר נשאל על כך מפורשות, היה מוכן לספר שהנגיעה הייתה מעל המכנסים. רק בשלב המאוחר של ריענון הזיכרון בפני התובע לפני עדותו בבית המשפט סיפר א' על כך שהנגיעה באיבר המין הייתה מתחת למכנסים.

זאת ועוד, העובדה שהנאשם הגיע אל המתלון ביחד עם דודו על מנת לקחת את האופניים מחזקת דווקא את גרסתו של א' לפיה לאחר הלילה בו התרחש האירוע נותק הקשר בינו לבין הנאשם. הנאשם לא ניסה להסביר את הסיבה לניתוק הקשר הפתאומי בינו לבין א', שהיה, כזכור, עד אותו רגע חברו היחיד.

נוסף על כך, לאחר שהתרשמתי מדבריו של א' בפני ומהאופן בו השיב לשאלות בעניין האופניים, מצאתי לקבלם באופן מלא ובלתי מסויג. כפי שהוסבר ועוד יורחב בהמשך, גרסתו העקבית והמשכנעת של א' בנוגע למעשים המיניים שביצע בו הנאשם, מחלישים אף הם את טענת הפללת השווא.

מהימנותו של א'

15. באירוע עצמו נכחו בסלון הבית א' והנאשם בלבד, ומכאן החשיבות המוגברת בבחינה מעמיקה של עדותו של א' וקביעת ממצאי המהימנות לגביו. עם זאת, כפי שנראה בהמשך, עדותו של המתלון נתמכת במספר ראיות נוספות.

16. סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 קובע: "הרשיע בית משפט במשפט על עבירה לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, תשל"ז-1977, על פי עדות יחידה של הנפגע, יפרט בהכרעת הדין מה הניע אותו להסתפק בעדות זו". בעניין זה נפסק בעבר, כי די לו לבית המשפט ליתן אמון מלא בגרסתו של המתלון, על מנת שיעמוד בחובת ההנמקה הנדרשת [ע"פ 5949/13 שרחה נ' מדינת ישראל, פסקה 31 (17.3.2014); ע"פ 4054/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (30.4.2012); ע"פ 3273/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה יח' (30.12.2010); ע"פ 9902/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (16.7.2007); ע"פ 2177/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2015) (להלן: ע"פ 2177/13)].

17. ואכן, תשובותיו של א' בפני הותירו עלי רושם אמין ביותר, זאת בשונה מהרושם שהתקבל מתשובות הנאשם. א' תיאר את חוויותיו מאותו לילה בצורה ברורה והחלטית. בצמתים שונים של ההליך, הן בשלב החקירה הראשית, הן בשלב החקירה הנגדית והן בשלב העדות שמסר בפני חוקרת הילדים, חזר א' על הפרטים שמסר, לא פעם תוך שימוש במלים וביטויים דומים, שלמיטב התרשמותי לא נבעו מ"שינון" גרסתו, אלא משחזור החוויה האותנטית שחוהה. א' תיאר השתלשלות של מעשים מרובי פרטים, ומכאן שהסבירות שהמציא את פרטי הפרטים, שינן אותם לקראת הדיון וידע להציגם בדיוק כפי שמסר בחקירה בפני חוקרת הילדים, הינה נמוכה. מעבר לכך מצאתי שא' ענה על התשובות שנשאל

ברצף, בצורה עניינית, כמעט מבלי לעצור ולחשוב, זאת על אף שניכר היה שמעמד מסירת העדות קשה לו.

נכון הדבר שלקראת סוף החקירה ניכר היה שא' מתחיל לאבד את סבלנותו, אולם מדובר בהתנהגות טבעית של כל עד, קל וחומר עד שהינו ילד בן כ-13.5 שנים ביום מתן העדות בבית המשפט. על כך יש להוסיף שבעיקר לקראת סוף החקירה הנגדית הופנו אל א' שאלות בצורה לוחצת יותר, שלא לומר אגרסיבית, זאת לאחר שהעיד למעלה מ-3 שעות (ראו פרוט' עמ' 50-60). חרף האמור, לא שינה א' מגרסתו.

18. עדותו של א' הותירה רושם אמין, בין היתר, גם בשל העובדה שהוא הקפיד לדבר על הנאשם בצורה מכבדת, גם כאשר תיאר את המעשים שביצע בו. התיאורים שמסר אף עולים בקנה אחד עם תחושת ה"נבגדות" ממי שהיה לדבריו עד לא מזמן חברו הטוב ביותר [ראו למשל תשובתו לשאלה מה היה אומר אם מישו יגיד לו שהוא חלם: "אני ארגיש מושפל. למה שאני אגיד סתם אם הוא היה החבר הכי טוב שלי. כל היום הסתובבנו ביחד" (פרוט' עמ' 36 ש' 17-18) וכן תשובתו לשאלת הסנגור האם חשב שהנאשם מסכן: "לא מסכן. הוא ממש לא מסכן. ראינו שהוא ילד טוב שכאילו אפשר להסתובב איתו ואפשר גם ללכת איתו לכל מיני מקומות וזהו" (פרוט' עמ' 38 ש' 22-23)].

19. ניכר היה שא' לא העצים את האירוע (כך למשל אישר א' שהנאשם מעולם לא הרביץ או איים עליו או על מי מחבריו (פרוט' עמ' 44 ש' 2-8); דוגמא נוספת ראו בתשובתו בפרוט' עמ' 43 ש' 29-31 בה הבהיר שהנאשם לא נגע בו בישיבה לאחר שהשניים עברו לשבת על הספה. בעניין הנגיעה בישיבה אני מוצא להעיר שדומה שבסיכומיו נקלע ב"כ הנאשם לכלל טעות כאשר טען שא' שלל נגיעה בישיבה ובכך ביקש להוכיח את חוסר מהימנותו. עיון בעמ' 43 ש' 23 מראה שא' אישר שהנאשם נגע בישיבה. משנשאל 7 שורות מאוחר יותר האם הנאשם נגע בישיבה השיב אמנם בשלילה, אולם ברור שהתכוון לכך שהנאשם לא נגע בישיבה לאחר שעבר לספה - ראו ש' 24).

20. עוד התרשמתי שא' לא הסתיר מידע שיכול היה להתפרש לרעתו, כמו למשל את העובדה שכאשר הנאשם ישן בביתו, הם ישנו באותה מיטה (פרוט' עמ' 39 ש' 23), או שבעבר, במסגרת ויכוח באירוע אחר, שרט את הנאשם עם כפית (פרוט' עמ' 59 ש' 29-30).

א' לא שינה את גרסתו גם כאשר נאמר לו שבעבר מסר גרסה אחרת או שנאמר לו שישנה ראייה הסותרת את גרסתו. דוגמא לכך ניתן למצוא בשלב בו הטיח ב"כ הנאשם בא' שהוא לא ציין בפני חוקרת הילדים שהנאשם הצליח לגעת בו לאחר שעבר לספה, אלא רק ניסה לגעת בו (פרוט' עמ' 60 ש' 18-19):

ש. בשיחה שלך עם לאורה אתה לא אומר שהוא הצליח לגעת בך מאז שהלכת לספה.

ת. בטח שכן הוא נגע בי. ואז הוא עשה את זה שוב ושוב ושוב והוא ניסה לגעת בי ולא נתתי לו".

עיון בת/5 מלמד שבשיחתו עם חוקרת הילדים אמר א' (ת/5 עמ' 5 ש' 20-22): " ואז פשוט... הוא עשה את זה שוב ושוב ושוב עד שהלכתי לספה ולא ישנתי. ישבתי. ואחרי זה שישבתי בספה, הוא ניסה לבוא ולגעת בי וזה, לא נתתי לו".

(וראו גם 5/ת עמ' 20).

בלהט תשובתו לב"כ הנאשם, שלל אמנם הנאשם את הדיוק שבדברי הסנגור (הנאשם הצליח לגעת), אולם באותה נשימה ובהמשך המשפט חזר א' למעשה על אותה תשובה שמסר בפני חוקרת הילדים ולפיה הנאשם ניסה לגעת בו פעם אחר פעם בעוד א' ניסה להגן על עצמו ולא לאפשר לו לעשות כן.

דוגמא נוספת הממחישה נקודה זו ניתן למצוא בניסיון ב"כ הנאשם להוכיח שא' ביקש להתנקם בנאשם ולהרע לו. בתשובה לשאלה שנשאל הכחיש א' שאמר לנאשם "חכה חכה אני אדפוק אותך". משאמר לו ב"כ הנאשם שיש ברשותו קלטת המתעדת זאת, השיב לו א': "תראה לי" (פרוט' עמ' 60 ש' 23). חרף העובדה שההקלטה הנטענת לא הוצגה לא' ולבית המשפט ועל אף שמדובר בהצגת עובדה מתריסה ומכשילה במהלך חקירת העד, א' לא התבלבל ולא שינה את גרסתו, זאת בניגוד לנאשם שכפי שנראה בהמשך שינה לא אחת את גרסתו לאחר שהוצגה לו ראייה הסותרת דברים שמסר מוקדם יותר.

21. במהלך החקירה הנגדית אמר א' לראשונה שהנאשם נגע בו בעבר ברגליים, ושהדבר היה באישורו (פרוט' עמ' 57 ש' 18-20), זאת בניגוד לדבריו בפני חוקרת הילדים לפיהם הנאשם לא נגע בו בעבר. במהלך החקירה החוזרת התבקש המתלונן לתאר את אופי הנגיעות ואמר: "לא יודע". בהתחלה זה היה too much ואחר כך התרגלתי לזה ולא היה אכפת לי". משהתבקש לתאר את הנגיעות, הדגים ליטוף בכף הרגל (פרוט' עמ' 63). לשאלה מדוע סיפר על כך עתה בפעם הראשונה ענה: "נכון נזכרתי בזה עכשיו, גם אם לא מה זה משנה" (פרוט' עמ' 63 ש' 24). גם בעניין זה מצאתי שהזיכרון המאוחר של העד לא אמור לעמוד לו לרועץ ואינו משנה מהאופי החיובי ביותר שהותירה עלי עדותו באופן כללי. לו ביקש העד להחמיר את מצבו של הנאשם ולייחס לו מעשים נוספים, יכול היה לומר למשל שהנאשם ניסה לגעת בו בצורה קשה יותר ולהשתמש בתיאורים מהסוג בהם השתמש כאשר תיאר את האירוע נושא כתב האישום.

בהתייחס לנוסח תשובתו של א', טען ב"כ הנאשם בסיכומיו שהמשפט "גם אם לא מה זה משנה" מוכיח שהאמת אינה נר לרגליו של א' ושהוא לא מייחס חשיבות למסירת פרטים מדויקים בתשובותיו. אין בידי לקבל טענה זו. מדובר באמירה יחידה שנאמרה על ידי א', העומדת בניגוד לתשובות שמסר הן במהלך עדותו והן במסגרת חקירתו בפני חוקרת הילדים, מהן עולה באופן ברור שהוא ניסה לדייק בתשובותיו. נוסף על כך, מדובר באמירה שנאמרה בסוף חקירתו של העד בבית המשפט, לאחר שעמד בחקירה נגדית צולבת ארוכה ולא פשוטה, לאחר שנשאל עוד מספר שאלות על ידי ב"כ המאשימה בחקירה חוזרת, ולאחריה עוד 3 שאלות על ידי ב"כ הנאשם. הרושם שהתקבל למשמע הדברים הוא שהעד מאבד מסבלנותו ומייחל לסיום החקירה, שאכן הסתיימה מיד לאחר מכן.

22. דוגמא נוספת לדיוק והזהירות בהם נקט א' בתשובותיו ניתן למצוא בתשובתו בקשר לנשיקה באף. לאחר שא' העיד על כך שהרגיש נשיקה במצח ובשפתיים, הזכיר לו ב"כ הנאשם שהוא אמר בחקירתו בפני חוקרת הילדים שהנאשם נישק אותו באף, ושהדבר אף מוקלט ומצולם (פרוט' עמ' 54 ש' 18-21). בתגובה לא מיהר א' לאשר שאכן אמר זאת, אלא השיב: "אז אני לא זוכר פריט ופריט אז אמרתי. שכחתי, מה אני יעשה. אני לא זוכר שאמרתי את זה". ואכן, עיון בת/5 עמ' 17 ש' 28-29, מראה שלא בכדי א' זכר שלא אמר זאת, שכן משהתבקש לפרט היכן נישק אותו הנאשם, ענה: "בלחי. באף, לא זוכר... (כך במקור - ע.מ) באף, לא, באף לא יודע. אני חושב שלא". לאחר שא' התבקש לקרוא את שאמר בעניין זה לחוקרת הילדים, לא שינה את גרסתו, אלא אמר "אני חושב שלא באף". למשמע הדברים התקבל

הרושם שא' נזהר מאוד בעדותו, ניסה לדייק בתשובותיו, והעיד רק על דברים שזכר מתוך החוויה שנותרה חקוקה בראשו.

במקום אחר טען הסנגור טוען שא' אמר לחוקרת הילדים שהנאשם לקח את היד של המתלונן ונגע למתלונן בשפתיים ובפנים (פרוט' עמ' 57). א' הבהיר שאמר שהנאשם נגע בו עם הידיים של הנאשם. ואכן מת' 5 עמ' 14 עולה שא' לא אמר בשום מקום שהנאשם לקח את היד של א'. כל שאמר, ואף יותר מפעם אחת, הוא שהנאשם "פשוט לקח את היד ונגע לי בשפתיים".

23. לא נעלם מעיני שא' שינה גרסתו במספר נקודות, למשל כאשר בתחילה שלל את האפשרות שהתקשר אל הנאשם לאחר המקרה, ובהמשך אישר שהתקשר אליו על מנת "להוציא ממנו מידע" ולגרום לו להודות שנגע בו (פרוט' עמ' 46-47). ואולם, על רקע מכלול תשובותיו של המתלונן בעניינים השונים לגביהם נשאל, אין בשינוי גרסה זה כדי להשפיע על מהימנותו. די בעיון קצר בדרך בה הוצגו השאלות ל-א', בהתנצחות בין ב"כ הנאשם לבין א', לתשובות קצרות-הסבלנות של א' בשלב זה של החקירה הנגדית, לאופן הצגת השאלות ולהחלטות שניתנו בעניין זה כדי להבין שהתשובה בעניין שיחת הטלפון ניתנה כלאחר יד (פרוט' עמ' 45 ש' 11 ואילך; עמ' 46 ש' 12; עמ' 47 ש' 8-10 ובהמשך עמ' 53 ו-55). משהתעשת א', השיב עניינית לב"כ הנאשם, אישר את דבר קיומה של השיחה, והסביר את הסיבה לקיומה. מכל מקום, מן הראוי להזכיר שממילא מדובר בפרט משני, שעה שגרסתו של א' בכל הנוגע לליבת האירוע נותרה איתנה.

24. דוגמא נוספת - א' סיפר שהתקשר לאמו בשעת בוקר מוקדמת, וכאשר נשאל כיצד זה מסתדר עם העובדה שאמו לא אישרה זאת, השיב שהיא לא ענתה לו (פרוט' עמ' 42 ש' 1-13).

לעומת זאת, בת' 5 עמ' 5 ש' 34 ואילך אמר: "ואז התקשרתי לאמא שלי, אמרתי לה שתבוא עכשיו. והיא לא באה כי לא... לא יודע, לא יכלה, לא רציתי לומר לה" ובהמשך - "שאלתי אותה כאילו אם היא יכולה לקחת אותי. ואז פשוט... אמרתי (לנאשם - ע.מ.) טוב, בוא נישן". דברי המתלונן בפני חוקרת הילדים בנקודה זו סותרים בצורה חזיתית את דבריו בבית המשפט. עם זאת ניתן לראות בברור שתשובתו של א' בנקודה זו הייתה מבולבלת ולא החלטית (השתמש במילה "לא יודע"), זאת בניגוד גמור לתשובות ההחלטיות והסדורות שמסר בקשר ליתר פרטי האירוע.

אמו של א' תיארה בעדותה שהשיחה שקבלה מבנה באותו בוקר התקבלה כאשר הייתה בדרכה לעבודה, ולא תיארה כל שיחה בה אמר לה א' שהוא מבקש שתבוא לקחתו והיא סירבה (פרוט' עמ' 17 ש' 30: "א' לא חייג אלי בלילה..."). לפיכך ניתן לקבוע ששיחה שכזו בין א' לאמו כלל לא התקיימה.

על אף האמור, לאחר שבחנתי את גרסת א' ואת טענות ב"כ הנאשם בעניין זה מצאתי שלא ניתן לקבוע שא' שיקר בנקודה זו ואין בדבריו כדי לקעקע את הרושם האמין שהותירה בי עדותו. לא מן הנמנע שא' לא זכר את הסיבה לכך שאמו לא הגיעה לקחתו הביתה. עיון מעמיק בחקירות א' הן בפני חוקרת הילדים והן בבית המשפט, מעלה שא' ידע לתאר בפרוטרוט, עד כדי ציטוט מדויק את חילופי הדברים בינו לבין הנאשם או בינו לבין חברו ל', זאת בשונה מתיאור ה"שיחה" עם אמו (ראו למשל ת' 5 עמ' 6 ש' 3: "שאלתי אותה כאילו אם היא יכולה לבוא לקחת אותי [אין התייחסות לתשובה של האם - ע.מ.]. ואז פשוט... אמרתי טוב, בוא נישן". אי יכולתו של א' לתאר את תוכן השיחה, ולו בצורה כללית, מוביל למסקנה שהיא כלל לא התקיימה, כפי שאף העידה אמו של א', ובהחלט יתכן שא' ניסה לשחזר את

הסיבה לכך שחזר בסופו של דבר באופן עצמאי לביתו, למרות שרצה שאמו תבוא לקחתו. רמז לכך ניתן למצוא גם בתשובות שמסר א' לחוקרת הילדים, כאשר אמר שהתקשר לאמו בבוקר אבל היא לא ענתה לו (ת/5 עמ' 6 ש' 26) ובהמשך אמר שניסה להתקשר לאמו (ת/5 עמ' 9 ש' 7 נומרטור 20:30).

25. לסיכום, א' תיאר בצורה ברורה וחדה את שעולל לו הנאשם באותו לילה. גם אם נמצאו אי דיוקים בגרסתו של א', אין בכך כדי לפגום במהימנותו ואין מדובר במחזה נדיר במחוזותינו. הטראומה שחוזה מתלונן קטין כמו א', ומצבו הנפשי לאחר האירוע, כפי שהעידו חברו, אמו ואביו בעת ששוחחו עמו, כמו גם חלוף הזמן ממועד האירוע והעובדה שמדובר בפרט אחד מיני רבים, יכול ויגרמו לאי דיוקים או לחוסר עקביות מסוים בדבריו. יחד עם זאת, אין בכך כדי לפגום בגרעין האמת של עדותו ובמהימנות דבריו [ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (10.05.2010)]. על אפשרות קביעת ממצאי מהימנות חרף קיומם של פערים בגרסת המתלונן עמדה השופטת ט. שטרסברג-כהן בע"פ 993/00 נ' מדינת ישראל פסקה 28 (4.9.2002):

"אין לצפות מאדם כי יזכור פרטי אירוע טראומטי כאילו תיעד אותו בזמן אמת, בייחוד כאשר מדובר בקורבן עבירת מין. לפיכך השאלה איננה אם קיימים אי-דיוקים ואי-התאמות בפרטים, אלא אם המיקשה כולה היא אמינה, ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתקבלת מן העדות והחיזוקים לה מאפשרים מסקנה בדבר אשמת הנאשם מעבר לכל ספק".

26. א' לא סיפר להוריו מיד לאחר האירוע את כל מה שעולל לו הנאשם, ולמעשה גם כאשר סיפר להם את הסיפור, החסיר כמה פרטים. מדברי א' עולה שהוא בחר מה לספר למי ומתי. כך למשל סיפר לאביו באילו מקומות בגוף נגע בו הנאשם, אולם לא סיפר לו על הנגיעות באיבר המין ובישבן. לאמו סיפר על האירוע לאחר מספר ימים (פרוט' עמ' 59 ש' 17-18) ותיאר בפניה את כל המקומות, למעט הנגיעה באיבר המין. לחוקרת הילדים סיפר על כל המקומות למעט איבר המין, אולם בתשובה לשאלה ישירה של חוקרת הילדים האם הנאשם נגע לו "במקום פרטי", אישר שהנאשם נגע לו באיבר המין. הנאשם הסביר זאת בכך ש"התפדח". לשאלה מדוע הוא לא מתפדח לספר זאת עתה, השיב שכעת אין לו ממה להתפדח לאור העובדה שכבר סיפר זאת (פרוט' עמ' 49-50). ואולם, דומה שגם כאשר המתלונן סיפר על הנגיעה באיבר המין, הדבר לא היה לו קל עבורו והוא אמר את הדברים בהסתייגות, שמא אולי היה זה "מתוך שינה" ושהנגיעה הייתה מעל המכנס. לקראת המשפט סיפר המתלונן לב"כ המאשימה, ובהמשך לבית המשפט שהנגיעה הייתה מתחת למכנס ומעל התחתון (פרוט' עמ' 32 ש' 31; עמ' 50 ש' 19). על אף שמדובר בעדות "מתפתחת", לא מצאתי שיש בה כדי לפגוע במהימנות העד. מהתרשמותי מעדותו של א' אין בלבי ספק שתיאור הנגיעה באיבר המין הייתה חוויה קשה עבורו. בבית המשפט סיפר על כך העד בפתיחות לאור העובדה שכבר סיפר על כך מוקדם יותר. לא התרשמתי שהעד ניסה להפליל את הנאשם על לא עוול בכפו או להחמיר את מצבו, ולו הייתה זו מטרותו, יכול היה להסתפק בשאר התיאורים שכבר מסר, מבלי "להתפדח", כדבריו, בסיפורים ובתיאורים חדשים שאינם נעימים לו. זאת ועוד, גם כאשר סיפר א' על הנגיעה באיבר המין, לא היה לו נעים לספר על כך שהנגיעה הייתה מתחת למכנסים ומעל התחתונים והוא נצר פרט זה בלבו תקופה ארוכה, למעשה עד סמוך למועד המשפט. אי חשיפת אירוע הנגיעה באיבר המין בשלבים שלאחר האירוע ובשלבים הראשונים של החקירה מתיישבת עם העובדה שהנגיעה באיבר המין הייתה המעשה החמור ביותר שביצע הנאשם במתלונן ובקושי שהיה לא' לחשוף בהתחלה את פרטי האירוע בפני הוריו ובפני חוקרת הילדים.

27. המתלונן מסר בעדותו שהנאשם "אנס אותו" (פרוט' עמ' 44 ש' 9-10): "כמו שהוא אנס אותי פעם קודמת לא ידעתי אם הוא יכול להרביץ לי, הוא פתאום השתנה"; ובמקום אחר שניסה לאנוס אותו (פרוט' עמ' 53 ש' 24-31). אין חולק על כך שהתיאורים שמסר א' אינם מתארים מעשה של אונס במובן המשפטי וכלל לא בטוח שא' הבין את המשמעות המשפטית של מילה זו. הרושם שהתקבל הוא שא' התכוון לכך שעל פי התרשמותו ניסה הנאשם לבצע בו מעשה מיני חמור יותר, זאת בשים לב לרצף המעשים אותם תיאר א' בצורה ברורה ומוחשית (הירידה למזרן, הנגיעות, הנשיקות, הצמדת הגוף, הכנסת היד למכנסיים, נגיעות בישבן ובאיבר המין). חיזוק למסקנה זו מצאתי בדבריו של א' לחברו כשאמר לו שהנאשם "ניסה לזיין אותי" ובמלים דומות בהן השתמש א' במהלך שיחתו עם הנאשם לאחר האירוע (נ/1). שימוש במלים הללו ממחיש אף הוא את העובדה שא' ראה במעשי הנאשם מעין הכנה למעשה מיני גדול יותר, זאת ללא כל קשר לעובדה שהמעשים שביצע בו הנאשם הינם מעשים מיניים העומדים בפני עצמם. בעניין זה חשוב לזכור שמדובר בקטין בן 13 שעולם המושגים שלו לא בהכרח מדויק.

28. המסקנה בדבר מהימנותו של א' נלמדת גם מהאופן בו תיקן לא פעם את ב"כ הנאשם, באופן בו תיקן את חוקרת הילדים, במטרה להעמיד דברים על דיוקם. ראו למשל השאלות שנשאל א' והתשובות שמסר בפרוט' עמ' 43 ש' 20-24:

ש. ...אתה אומר שהנאשם ניסה לנשק אותך

ת. נישק לא ניסה

ש. נגע לך באיבר המין ואחר כך הלכת לספה

ת. כל זה לא קרה בפעם אחת. כן

לדוגמאות נוספות ראו עמ' 48 ש' 15-21; עמ' 49 ש' 5.

חיזוקים לגרסת המתלונן

29. לעדותו המהימנה של א' מצטרפים חיזוקים משמעותיים, כפי שיפורט להלן, ומכאן שאין מדובר בעדות יחידה של מתלונן בעבירות מין.

במאמר מוסגר אציין שסעיף 55(ב) לפקודת הראיות, הקובע כי: "לא יורשע אדם על סמך עדות יחידה של קטין שאינו בר-אחריות פלילית בשל גילו, אלא אם כן יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה", אינו חל בענייננו, מאחר שבמועד מסירת עדותו בבית המשפט, היה א' כבן 13 וחצי שנים. מכל מקום, וכפי שנראה להלן, עדותו המהימנה של א' נתמכת במספר חיזוקים ראייתיים, כך שגם בהיבט המהותי אין לסעיף 55(ב) תחולה במקרה הנדון.

חיזוק 1 - הערכת מהימנותו של חוקרת הילדים ועדותה בפני

עמוד 12

30. א' נחקר לראשונה על ידי חוקרת הילדים לאורה ניוידל ביום 2.5.2018, כלומר 9 ימים לאחר האירוע (ת/5, ת/7), ובהמשך נערכה לו חקירה נוספת ביום 17.5.2018 (ת/6, ת/8).

אין חולק על כך שא' היה בן פחות מ-14 שנים ביום בו נגבו הודעותיו וביום בו העיד בבית המשפט. במצב דברים זה עדות הקטין שגבתה חוקרת הילדים הינה ראיה קבילה, ואולם קיימת מחלוקת בפסיקה אם במצב זה רשאי בית המשפט להזדקק להתרשמות חוקר הילדים ממנהימנות הילד. ראו בעניין זה דברי השופט י. עמית בע"פ 3204/17 פלוני נ' מדינת ישראל (24.1.2018) פסקה 35:

"אין חולק כי חוקר הילדים רשאי להעיד על הנסיבות שאפפו את מתן עדותו של הקטין, לתאר את הלך רוחו ולהעיד על תוכן דבריו ברובד העובדתי (עניין פלוני הנ"ל, פס' 10 לפסק דינו של השופט הנדל ופס' 3 לפסק דינה של השופטת ברק-ארז [לשם ההבהרה: ע"פ 337/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.9.2013) - ע.מ.]; ראו גם החלטת השופט מצא בדנ"פ 3281/02 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פס' 5 (19.9.2002) (להלן: דנ"פ 3281/02)). לעומת זאת, השאלה אם בית המשפט רשאי להזדקק להתרשמותו של חוקר הילדים ממנהימנות הקטין, מקום בו הקטין עצמו מעיד בבית המשפט, אינה שאלה פשוטה וקיימות לגביה גישות שונות בפסיקה: כך, בעניין פלוני, השופט הנדל סבר כי אין לקבל עדותה של חוקרת ילדים בכל הנוגע לשאלת המנהימנות של הקטין (פס' 10 לפסק דינו), ואילו השופט דנציגר סבר כי אין מדובר בשאלה של קבילות אלא בשאלה של משקל ראיתי (פס' 2 לפסק דינו). השופטת ברק-ארז צירפה דעתה לזו של השופט הנדל, אולם בהינתן שהדין בסוגיה היה למעלה מן הצורך, לא נקבעה בכך הלכה. בחלוף זמן לא רב, שאלה זו שבה והתעוררה בע"פ 4583/13 ס' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.9.2015) (להלן: עניין ס'), שם תמך השופט שהם בעמדתו של השופט דנציגר בעניין פלוני (פס' 29 לפסק דינו), אולם אני עצמי מצאתי להותיר מחלוקת זו בצריך עיון."

לעניין הרציונל העומד בבסיס המחלוקת ראו דברי השופט א. שהם בע"פ 2177/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.2015):

"מושכלות ראשונים הם, כי עד אינו יכול לחוות דעתו על אמיתות דבריו של אחר, ובית המשפט לא יקבע ממצאים על יסוד עדות מעין זו. לכלל זה נקבע חריג, הנובע מן ההסדר המיוחד, המצוי בסעיף 2 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955, המורה כי: "אין מעידים ילד על עבירה המנויה בתוספת, שנעשתה בגופו או בנוכחותו או שהוא חשוד בעשייתה ואין מקבלים כראיה הודעתו של ילד על עבירה כאמור, אלא ברשות חוקר ילדים". על-פי הסדר זה, רשאי חוקר הילדים שלא להתיר את עדותו של הקטין בפני בית המשפט. בתוך כך, ככל עד מומחה, יכול חוקר הילדים להתייבב בפני בית המשפט ולהעיד על תוכנה של חוות דעתו, בעקבות חקירתו את הקטין. במצב הדברים שבו חוקר הילדים אינו מתיר את עדותו של הקטין, אך מתייבב בעצמו כדי למסור את עדותו, רשאי בית המשפט להתרשם ממנהימנות דבריו של הקטין, על בסיס עדותו של חוקר הילדים בפניו. חוקר הילדים משמש באותן הנסיבות "מעין שופר לנבכי הקטין" (עניין פלוני, בפסקה 10 לחוות דעתו של השופט נ' הנדל; ראו גם: ע"פ 3273/09 שאזכר לעיל, בפסקה כ). שונים הם פני הדברים, כאשר הקטין עצמו מתייבב בפני בית

המשפט ומוסר את עדותו, כשאז יכול בית המשפט להתרשם מן הקטין ומדבריו, באופן ישיר ובלתי אמצעי. במצב דברים זה חוזרים אנו, לכאורה, אל הכלל הבסיסי, לפיו אדם אינו יכול להעיד על אמיתות תוכן דבריו של חברו, ומרכז הכובד עובר מהתרשמותו של חוקר הילדים מן הקטין, אל עבר התרשמותו של בית המשפט הימנו.

בנקודה אחרונה זו נתגלעה מחלוקת בין השופטים, בעניין פלוני. דעת הרוב, מפי השופטים נ' הנדל ו-ד' ברק-ארז סברה, כי "התייחסות לעדות חוקרת הילדים בשאלת המהימנות של המתלוננת - טעות ביסודה" (שם, בפסקה 10 לחוות דעתו של השופט נ' הנדל). הטעם לכך, הוא שסוגיית קביעת מהימנות העדים שמורה לבית המשפט, ולו בלבד, ו"משנקבע כי על בית המשפט מוטלת החובה להכריע בשאלת המהימנות, אל לו להאציל את הסמכות לאחר - תהיינה מעלותיו אשר תהיינה" (שם; וראו גם: דנ"פ 3281/02 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (19.9.2002); ע"פ 7082/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (10.3.2011); ע"פ 5263/10 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (31.7.2012)). וכדבריה של השופטת ד' ברק-ארז:

"עדיף לשמר את התפיסה הגורסת כי אין מקום לכך שבית המשפט יקבל במישרין עדות בדבר מהימנותו של הקטין המתלונן כאשר זה מעיד במשפט [...] לתפיסה זו נודעת חשיבות לא רק מן ההיבט המעשי, אלא גם מן ההיבט של חידוד מודעותו העקרונית של בית המשפט לכך שאינו רשאי לשחרר עצמו מן החובה להכריע באופן עצמאי בשאלת המהימנות, כפי שמקובל ביחס לעדים כולם. בנוסף לכך, סביר להניח כי במרבית המקרים שבהם הוגש כתב אישום בגין עבירות מין נגד קטין, חוקר הילדים העריכו כמהימן. על-כן ההסתמכות הישירה על הערכתו של החוקר, כאשר היא באה בנוסף לעדותו של הקטין עצמו בפני בית המשפט, עשויה להגביל עד מאוד את יכולתו של הנאשם להתגונן בפני המיוחס לו" (שם, בפסקה 3 לחוות דעתה של השופטת ד' ברק-ארז).

מנגד, גרס השופט י' דנציגר, בדעת יחיד, כי התרשמותו של חוקר הילדים בנוגע למהימנות הקטין אינה בלתי-רלוונטית עבור בית המשפט. המדובר, כך לשיטתו, ב"עדות קבילה ורלבנטית שהיא בבחינת כלי עזר נוסף שיש בו כדי לסייע לבית המשפט במלאכה המורכבת של הערכת עדות קטין, מלאכה הטעונה מיומנות ומקצועיות ייחודית" (שם, בפסקה 2 לחוות דעתו של השופט י' דנציגר). לפיכך, הציע השופט דנציגר, שלא לקבוע, א-פריורי, כי התרשמות חוקר הילדים ממהימנות הקטין היא בלתי קבילה, אלא שיש להתיר קבילותה של התרשמות זו, תוך קביעת משקלה בנסיבות העניין.

31. ובחזרה לענייננו. כפי שצוין בהרחבה לעיל, לאחר ששמעתי את עדותו של א' שהעיד בפני, מצאתי אותה מהימנה מכל הטעמים עליהם עמדתי. לצורך קביעת המהימנות לא נזקקתי לחוות דעתו או להתרשמותו של איש. משכך, במקרה זה הערכתה של חוקרת הילדים הינה לכל היותר תוספת וחזקת למסקנה אליה הגעתי ממילא. כשלעצמי אני סבור שמדובר בתוספת ראייתית חשובה ומשמעותית, זאת נוכח ניסיונה של חוקרת הילדים בהערכת מהימנות ילדים ונוכח המעמד המיוחד שניתן לקביעותיה בחוק, עד כדי מתן היתר לבית המשפט להסתמך עליהם כאילו היו קביעותיו שלו בכל אותם מקרים בהם נמנע מהקטין להעיד.

32. כפי שצוין לעיל, גרסתו של א' בבית המשפט תאמה ברובה הגדול את גרסתו בפני חוקרת הילדים, בפרט ככל שהדבר נוגע לליבת האירוע.

כך למשל, סיפר המתלונן בחקירתו הראשונה (ת/5) שהנאשם שכנע אותו לבוא לישון אצלו, לאחר שבהתחלה אמר לו שהוא לא יכול. בבית נתן לו הנאשם לבחור האם לישון על הספה או על המזרן. בשלב מסוים עבר הנאשם מהספה עליה ישן את המזרן. המתלונן תיאר בצורה של ציטוטים מפורטים את השיח שהתפתח בעקבות כך בינו לבין הנאשם (ת/5 עמ' 4 ש' 27-31), עליהם חזר כמעט במדויק בהמשך בעדותו בבית המשפט (ראו והשוו פרוט' עמ' 32-34).

את מעשיו של הנאשם תיאר א' תחילה באופן כללי, תוך שהשתמש במילים מהשורש נ.ג.ע מספר פעמים, ותוך שניסה לדלג על תיאורי הנגיעות. נוסף על כך הסביר שאמר לנאשם לחדול ממעשיו (ת/5 עמ' 5):

א': שאלתי אותו "(שם הנאשם) מה אתה עושה?" ואז הוא אמר לי "...לא כלום, חיפשתי את הטלפון שלי"

ח': רגע. ואז מה היה?

א': ואז... ואז פשוט אחרי לא יודע, אחרי עשר דקות, רבע שעה שנרדמתי, הוא פשוט התחיל לגעת בי ב...נעבור וזה. ואז אמרתי לו (שם הנאשם), תפסיק עכשיו.

ח': רגע, אחרי עשר דקות רבע שעה נרדמת

א': כן

ח': ואז הוא התחיל...

א': לגעת בי

ח': כן ואז מה היה?

א': אמרתי לו (שם הנאשם) תפסיק עכשיו. אז הוא אמר לי: "טוב, טוב, סליחה". ואז.. אז אחרי כמה זמן הוא התחיל לסובב את הראש, נגיד אם אני ישן ככה, והוא ישן ב...הראש שלו היה בכיוון שלי... הוא סובב לי את הראש והתחיל לנשק אותי (הנחקר מדגים)

ח': והתחיל?

א': לנשק אותי.

ח': ואז מה היה?

א': אז אמרתי לו (שם הנאשם), תפסיק עכשיו או שאני מתקשר למשטרה. ואז הוא אמר "סליחה, אני מצטער". והוא פשוט המשיך והמשיך לעשות את זה.

ח': רגע. אז הוא אמר שהוא מצטער ואז הוא המשיך לעשות את זה ואז מה היה?

א': ואז פשוט.. הוא עשה את זה שוב ושוב ושוב עד שהלכתי לספה ולא ישנתי. ישבתי. ואחרי זה שישבתי בספה, הוא ניסה לבוא ולגעת בי וזה, לא נתתי לו.

33. בהמשך, ולבקשת חוקרת הילדים, פירט א' את שאירע לו, וניתן לומר שעדותו תאמה את עדותו בבית המשפט. בתוך כך סיפר על כך שהנאשם ירד מהספה למזרן שכן לדבריו לא היה לו נוח. בשלב מסוים הנאשם קירב אליו את א' ומשך אותו והוא התעורר מזה. כשחזר לישון, הנאשם החל "לגעת בי", הרגשתי חיבוקים ונגיעות, "משך אותי אליו והתחיל לחבק אותי לא עם טפיחות, חיבוקים ממש", "עטף אותי פשוט", "נישק אותי פה, כאן" (הדגים ליטופים ברגלו), "בטוסיק", (בתשובה לשאלת החוקרת אמר "מתחת למכנס"), "אחרי כמה שניות הרגשתי את זה וישר הוצאתי לו את היד". לשאלת החוקרת אם נגע בעוד מקומות השיב "בידיים ובשפתיים". א' השיב לחוקרת שהיה עם הגב לנאשם "שהבטן שלו נגעה בגב שלי". לשאלת החוקרת כיצד נגע לו הנאשם בשפתיים בתנוחה זו השיב שראשו היה על הצד והנאשם הגיע מהצד. מששאל המתלונן את הנאשם לפרש מעשיו השיב לו שהוא מחפש את הטלפון שלו. כיוון שהיה עייף חזר א' לישון. לאחר 10-15 דקות הנאשם החל לגעת בו שוב "ברגליים, בידיים, בטוסיק" והוא הוציא את ידו של הנאשם ממכנסיו. כשאמר לנאשם "די תפסיק לא נעים לי" חדל הנאשם ממעשיו והתנצל. משנרדם שוב, סובב הנאשם את ראשו של המתלונן "לקח את הידיים וסובב לי את הראש" (הדגים) ואז החל לנשק אותו במצח בלחי ובשפתיים. לדבריו "לא יודע פשוט ישנתי ופתאום שאני מתעורר אני רואה את השפתיים שלו בתוך השפתיים שלי" א' אמר לו להפסיק שכן אחרת יתקשר למשטרה. הנאשם התנצל ואמר שזה היה מתוך שינה. המתלונן הפנה לו שוב את הגב, והנאשם נגע במתלונן פעם נוספת, "הכניס את היד מתחת לחולצה והתחיל לגעת בגב". א' עבר לספה, הנאשם ניסה לגעת בו שוב והמתלונן התרחק ממנו, חסם אותו ולא נתן לו לגעת בו. לדבריו חשש מהנאשם שהיה גדול ממנו, שיכה אותו וסיפר שלא ניסה להירדם שוב שכן חשש שבשעה שישן הנאשם "יעשה לי משהו". כך ישב על הספה כ"שעתיים שלוש", "חיכיתי עד 6 בבוקר". א' אמר לנאשם שהוא חייב ללכת, אולם הנאשם אמר לו "די תישאר, תישן, תעביר את זה". המתלונן שב ואמר שהוא רוצה ללכת, אולם הנאשם משך אותו בידו. אז הלך לשירותים על מנת להתקשר לאמו בכדי שתבוא לקחת אותו כי פחד. "פחדתי שהוא יכנס או משהו ויקלוט אותי ואין לו מנעול לדלת". הנאשם אמר למתלונן "טוב בוא נישן", "כדי שהוא יירדם ואז אני אלך", "ראיתי שהוא לא משחרר אותי ולא ייתן לי לצאת..." השנים נשכבו על המזרן, אולם המתלונן לא נרדם. מתאר שהנאשם היה עייף מאוד שכן לא ישן כל הלילה. משראה שנרדם, יצא מהבית תוך שהשאיר את הדלת פתוחה על מנת שהנאשם "לא ישמע רעש". "הלכתי הכי מהר שאני יכול... שלא ירדוף אחרי". לשאלת החוקרת האם היה משהו עם מקום פרטי, השיב בחיוב אולם ציין שזה היה מעל המכנס. משהתבקש להצביע על המקום הפרטי הצביע על איבר מינו. לדבריו המעשים קרו פעם אחת ובפעמים קודמות הנאשם רק ניסה לחבקה "אם זה היה קורה לפני זה לא הייתי מסתובב אתו.

לדבריו הנאשם עובד על ילדים כבר 5 שנים בקשר לגילו. משנשאל כיצד ידע זאת, השיב "הוא עושה לוטו טוטו, הוא לא בבית ספר והוא עובד בגן ילדים".

34. בטופס סיכום החקירה (9/ת) שנערך בתום חקירתו הראשונה של א' התייחסה חוקרת הילדים לתוכן העדות וציינה שעל פי התרשמותה "... (א') תיאור אירוע מתוך חוויה אישית. (א') תיאור אירוע חד-פעמי במלל חופשי ואת עיקר הפרטים מסר בתגובה לתשאול פתוח וישיר. האירוע היה מעוגן בקונטקסט של מקום וזמן והיה בעל רצף השתלשלות הגיוני וברור. האירוע כלל ציטוטים בלשון המקורית, הדגמות, תיקונים ספונטניים, תחושות ורגשות, ופרטים שוליים המעבים את האירוע המרכזי. כמו כן במהלך דבריו באו לידי ביטוי אלמנטים דינאמיים המוכרים לנו מילדים החווים עבירות מסוג זה. בנוסף לא התרשמתי ש(א') מנסה להגזים או להעצים את האירוע, או ממגמת השחרה או הפללה של

החשוד."

35. במהלך עדותה בבית המשפט (פרוט' עמ' 70-73) הסבירה חוקרת הילדים כי לצורך הערכת מהימנותו של א', היא ביצעה שקלול של שלושה ממדים שונים: ניתוח איכות התשואול שבוצע לא'; מאפייני דינמיקה שהתגלו בעדותו; בחינת קריטריונים להערכת מהימנות (cbca) המתחלקים למספר קריטריונים. עוד יצוין, כי חוקרת הילדים שללה אפשרות למוטיבציית יתר של הפללה או השחרה, כאשר א' "הרבה פעמים שם את החלק שלו בתוך האירוע. למשל, שהוא אמר שהוא אומר כשהוא הסכים לבוא לישון אצל (שם הנאשם). למשל כשהוא אמר שהוא מתאר את זה שהוא הסכים בסופו של דבר לישון אתו יחד במזרן. פחות נראה את זה אצל ילדים שמשחירים את שמם של הפוגעים..." (פרוט' עמ' 72 ש' 26-31).

אשר לממד הראשון הסבירה חוקרת הילדים שניתן לראות בעדותו של א' שהוא נשאל בשתי חקירותיו שאלות "פתוחות", תוך שימוש במלים בהן השתמש. כדוגמא לכך הפנתה לת/5 עמ' 4 ש' 10 ולת/5 עמ' 8 ש' 4. בעניין זה הבהירה כי במידת הצורך נשאלים הנחקרים שאלות ישירות.

אשר לממד השני, הסבירה חוקרת הילדים את מאפייני הדינמיקה בחקירתו של א'. בתוך כך הסבירה שא' היה מאוד מובן לגבי הפרטים האינטימיים והמיניים; הדרגתיות בחשיפה; תיאור של דרך הפעולה של הפוגע באופן המבודד את הקורבן מהסביבה המוכרת לו בה מרגיש בטוח (התיאור של א' לפיו הנאשם הזמין אותו לביתו, ביצוע העבירה בשעות הלילה; העובדה שהנאשם מנע מא' לצאת מהבית לאחר האירוע ומשך אותו בידו); הסלמה (א' תיאר יחסים חבריים שהפכו אובססיביים ולגבי האירוע עצמו תיאר שבהתחלה היו רק נגיעות וליטופים בעיקר באזור הגב והרגליים, ובהמשך נגיעות בישבן ובאיבר המין ונשיקות בפנים); תחושת הפחד והבושה מחשיפה בפני אנשים הקרובים לא', כאשר בשעה שסיפר לאמו על האירוע, יומיים לאחר שקרה, החסיר פרטים מהתיאור שמסר.

אשר לממד השלישי, התייחסה חוקרת הילדים למספר קריטריונים - האחד, תיאור הגיוני ועקבי של תיאור הפגיעה; השני, דיבור שהוא לא מובנה או מסודר מדי שיש בו כדי להעלות חשד שא' למד בעל פה סיפור שהמציא (לדוגמא ת/5 עמ' 8 ש' 23 וש' 28-31 וכן עמ' 10 ש' 27). לדבריה א' הרחיב והוסיף פרטים רבים בכל שאלה שנשאל, לרבות פרטים שוליים שיש בהם כדי לחזק את מהימנות דבריו (לדוגמא ת/5 עמ' 21 ש' 25-27); השלישי - הדגמות רבות שהדגים א' במהלך החקירה בתשובה לשאלות שנשאל (לדוגמא ת/5 עמ' 10 ש' 33, עמ' 12 ש' 19-25, עמ' 13 ש' 29); הרביעי - תיקונים ספונטניים של שאלה שנשאל כאשר פרט מתוכה אינו נכון, או תיקונים של תשובות שמסר בעצמו (לדוגמא ת/5 עמ' 9 ש' 17-19, וכן ת/6 עמ' 3 ש' 34).

36. חוקרת הילדים אישרה שלא אימתה את א' עם גרסת החשוד, והסבירה זאת בכך שעל פי המדריך לפיו היא עובדת, היא נדרשת להציג בפניו שתי שאלות אימות, כפי שאכן עשתה (פרוט' עמ' 76 ש' 1-5).

בנקודה זו אציין שלא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם בסיכומיו לפיהם ישנו פער בין גרסתו של א' שאמר בבית המשפט שהנאשם נגע בו בכוח (פרוט' עמ' 58 ש' 8-12) לבין גרסתו בפני חוקרת הילדים (פרוט' עמ' 79 ש' 17-25). די בעיון בגרסתו של א' בפני חוקרת הילדים, שעיקריה הובאו לעיל, כדי להבין שגם אם המלים המפורשות "נגע בי בכוח" לא נאמרו, הרי שמכלול התיאורים מצביעים על נגיעות שבוצעו חרף התנגדותו של א', וכפועל יוצא מכך נחרטו בזיכרונו כמעשה כוחני ומפחיד.

37. ב"כ הנאשם טען לפגם שנפל בעדותה של חוקרת הילדים שהעידה לאחר שנכחה במהלך עדותו של א'. אין בידי לקבל טענה זו. חוקרת הילדים הקפידה להעיד אך ורק על אמרותיו והתנהגותו של א' במהלך החקירות שערכה בעצמה, ופירטה את הקריטריונים עליהם הסתמכה בהערכת המהימנות, תוך מתן דוגמאות מתוך החקירות עצמן. חוקרת הילדים אף השיבה לשאלת ב"כ הנאשם בעניין זה: "(כ) שאני מסתכלת על עקביות אני בוחנת את החקירה ולא את העדות שלו בבית המשפט" (פרוט' עמ' 76 ש' 25 וראו גם עמ' 78 ש' 23; עמ' 88 ש' 23; עמ' 89 ש' 2; עמ' 89 ש' 17).

38. כפי שעולה מהראיות שהוצגו, א' סיפר על האירוע או על חלקו, תחילה לחברו ל', לאחר מכן התקשר ל' לאביו של הנאשם ש', ולאחר מכן לאמו של הנאשם. נבחן את עדותם בסדר זה.

חיזוק 2 - עדותו של ל', חברו של א'

39. ל' הינו חברו של א' וגם הוא בן 13. ל' העיד שא' הוא חברו הטוב ביותר (פרוט' עמ' 95 ש' 1). לדבריו הכיר את הנאשם דרך א' שמסר לו שהוא בן 16. בכל הנוגע לאירוע עצמו, סיפר ל' שא' סיפר לו שהנאשם "נגע בו בלילה והוא הטריד אותו" בבית הנאשם (פרוט' עמ' 95 ש' 16 וש' 25). לדבריו א' היה "עצבני", "בהלם", בסערת רגשות הוא לא ידע איך להגיד לי את זה וזה" (פרוט' עמ' 96 ש' 21-14). מאחר שא' היה בהלם והתבייש, הוא לא ידע כיצד לספר על שאירע להוריו, ועל כן ל' התקשר אליהם בעצמו וסיפר להם. לדבריו ל', כאשר סיפר לו א' על שקרה ביקש ממנו שלא יספר לאף אחד כי הוא מתבייש (פרוט' עמ' 97 ש' 45-13 וש' 31 וראו גם חזרה על הדברים בחקירה נגדית כאשר תיקן את ב"כ הנאשם פרוט' עמ' 100 ש' 29-30). בחקירה הנגדית עלה שא' סיפר לל' גם על כך שהנאשם נגע בו בזמן שישן (פרוט' עמ' 99 ש' 8-9). ל' אף אישר את השתלשלות העניינים בקשר לאופניים החשמליים.

40. מהאמור עולה שהאדם הראשון לו סיפר א' על שאירע לו היה חברו הטוב ביותר. א' לא הרחיב בפרטים שמסר לל', אולם מעדותו של ל' ניתן ללמוד על חששו של א' לחשוף את שאירע לו, וכן על מצבו הנפשי הרעוע לאחר האירוע.

עדותו של ל' הותירה עלי רושם חיובי ביותר. ל' דייק מאוד בתשובותיו. ניכר היה שלא ניסה להעצים את האירוע, תיאר את שא' סיפר לו בזמן אמת בצורה בהירה ועניינית. ל' וא' הינם חברים טובים, ועלה שהם דיברו לאחר עדותו של א' בבית המשפט, אולם ל' הבהיר שהם לא דיברו על פרטי עדותו של א'. לאחר שנשמעה עדותו של ל' בבית המשפט לא נטען ש"זלגו" לעדותו פרטים נוספים שלא הופיעו בעדותו המקורית, למשל פרטים ששמע מא' לאחר שיחתם הראשונה, עובדה המחזקת עד מאוד את מהימנותו של ל'.

חיזוק 3 - ש', אביו של א'

41. ש' סיפר שהוא מתגורר בבאר שבע, גרוש מאמו של א', ומכאן שהקשר שלו עם בנו מתבצע בעיקר באמצעות הטלפון. לדבריו הוא ידע שלבנו יש חבר דתי, והסביר ששמח על כך שבנו מסתובב עם ילדים דתיים. בנו מסר לו שהנאשם בן 16. משנשאל מה ידוע לו על הקשר ביניהם ענה "זה יותר מדי אני לא יודע" (פרוט' עמ' 102 ש' 31). ש' אישר שקיבל טלפון מחברו של א' שאת שמו לא זכר, שאמר לו דבר מה לא ברור. בשלב זה לקח א' את הטלפון לידי

וסיפר לו שישן אצל הנאשם, על כך שהוא ישן במזרן הנמוך ושביליה הנאשם "התקרב אליו וניסה לגעת בו ואז הוא הרחיק אותו ממנו ועוד פעם ניסה לגעת בו ולנשק אותו. זהו ואז אמרתי לו מה קרה, אמר לי נרדמתי ואז בלילה עוד פעם ניסה לעשות לו דברים..." (פרוט' עמ' 103 ש' 7-18). ש' ידע לספר שא' סיפר לו שעזב את הבית בשעה מוקדמת בבוקר (פרוט' עמ' 108 ש' 1-2) ולאחר שרוענן זכרוננו אמר שא' אמר לו שעזב את הבית בשעה חמש, חמש וחצי (פרוט' עמ' 108 ש' 22-26).

לדבריו, ולאחר שזכרוננו רוענן אמר שהתקשר לגרושתו, סיפר לה על ששמע מבנו ולאחר שהתברר להם שהנאשם בן 21 הסכימו שיש להגיש תלונה במשטרה. עם זאת סיפר שגרושתו רצתה תחילה להקליט את הנאשם על מנת לאסוף ראיות נגדו (פרוט' עמ' 104 ש' 6-10). מדברי ש' ניתן היה להבין שגרושתו התנגדה להגיש תלונה במשטרה, אולם ע' שללה זאת והסבירה שביקשה לדחות את הגשת התלונה על מנת לבוא למשטרה עם ראיות, כפי שאכן עשתה (פרוט' עמ' 23 ש' 1-31).

אציין שעדותו של ש', הגם שלא הותירה עלי רושם מיוחד, השתלבה היטב במארג הראיות.

חיזוק 4 - ע', אמו של א'

42. על מנת שאמו של א' תוכל להיות נוכחת במהלך עדותו של א' בבית המשפט, נשמעה עדותה לפני עדותו של א', כך שדבריה לא הושפעו מעדותו של א'.

ע' סיפרה על כך שבנה והנאשם היו חברים טובים ועל כך שהנאשם היה "בן בית" אצלם. לשם הדוגמא סיפרה שלאחר בר המצווה של א', ישב אתם הנאשם בביתם וספר יחד אתם את הכסף (פרוט' עמ' 6 ש' 16-32). הנאשם אף ישן אצלם מספר פעמים בלילה, והוזמן אליהם למימונה (פרוט' עמ' 10 ש' 19).

ע' סיפרה שקיבלה שיחת טלפון מש', אביו של א', שסיפר לה כשהוא נסער על כך שא' עבר "הטרדה מינית או התעללות מינית, את המילה אני באמת לא זוכרת". מיד לאחר מכן התקשר אליה ל', חברו של א', שהתחיל לספר לה על שא' סיפר לו זמן קצר לפני כן. ע' ביקשה מל' שיעביר לה את בנה, וא' סיפר לה שבזמן שישנו במיטות נפרדות הנאשם עבר אליו באמצע הלילה, ליטף אותו והחל לנשק אותו. א' נבהל ושאל את הנאשם מה הוא עושה. ע' שאלה את בנה האם הוא הסכים לכך וא' השיב לה "למה שאני אסכים לדבר כזה". כאשר שאלה את א' מדוע לא סיפר לה על כך קודם, השיב לה א' "פחדתי שתחשבי שאני הומו", שלדבריה זו "מחשבה של ילד בן 13". לדבריה א' היה "לא יודעת אם לקרוא לזה ממש נסער, אולי קצת מבולבל" (פרוט' עמ' 7 ש' 10-29). בהמשך הוסיפה שא' סיפר לה, בתשובה לשאלתה, שהנאשם ליטף אותו גם בישבן מעל המכנס (פרוט' עמ' 16 ש' 1-11).

לדבריה היא לא מיהרה להגיש תלונה במשטרה ורצתה לבוא למשטרה עם ראיות. משכך, התקשרה לנאשם והקליטה אותו, כפי שפורט בהמשך.

43. ע' חיזקה את עדותו של א' גם בנוגע למצב הנפשי בו היה נתון שעה שסיפר לה על האירוע. יש לציין שכאשר תיארה שיחה שהתקיימה בינה לבין א' בהמשך הבוקר, ככל הנראה מספר שעות לאחר האירוע, לא הבחינה בכך שבנה נסער (פרוט' עמ' 18 ש' 4), אולם כאשר סיפר לה על האירוע, מיד לאחר שסיפר לל' ולאביו, היה "מבולבל" (פרוט' עמ' 18 ש' 4).

עמ' 7 ש' 18, 27). ע' הסבירה שחרף העובדה שא' היה תלמיד טוב, הוא לא הגיש עבודת שורשים וביקש ממנה שתבין אותו נוכח הטלטלה שעבר (פרוט' עמ' 19 ש' 9).

חיזוק 5 - הקלטת השיחה בין ע' לבין הנאשם (ת/1, כולל דיסק שמע)

44. כפי שהסבירה ע', טרם פנייתה למשטרה, היא שוחחה עם הנאשם והקליטה אותו.

מת/1 עולה שע' התקשרה לנאשם יומיים לאחר האירוע. בתחילת השיחה הבהירה ע' לנאשם שהיא אינה כועסת עליו, אלא רוצה לשמוע ממנו מה קרה בלילה בו א' ישן אצלו. מהשיחה עולה שהנאשם הבין מיד למה ע' מתכוונת והתחיל לספר לה את הסיפור מנקודת מבטו. כך, למשל, אמר הנאשם מיוזמתו: "אז הוא אמר שנגעתי בו, אני לא יודע מה... מה הוא חשב, אולי בטעות, אולי שישנתי, אולי א... אז הוא חשב שאולי יותר מזה א... נפוץ, כאילו משהו ש... כאילו עשיתי בכוונה כאילו באתי אליו..." (ת/1 עמ' 5 ש' 13-16) ובהמשך: "זה מה שהיה א... ישנתי על אותה ספה הזו אז הוא התחיל 'וישנת אצלי ו... לא יודע נגעת בי, כל מיני דברים' שאני פשוט אני... שהוא יודע כמה אני באמת מעריך אותו אני אין ספק שלא היה לי, הלכתי וקניתי לו..." (ת/1 עמ' 6 ש' 5-8).

45. מהאמור עולה שהנאשם הודה בפני ע' בשיחה שקיימה יומיים לאחר האירוע, שהמתלונן אמר לו כבר באותו הלילה שהנאשם נגע בו.

לשאלת ע' אם הוא נישק את א' השיב "לא... למה שאני יעשה דבר כזה" (ת/1 עמ' 8 ש' 11).

בהמשך התפתחה השיחה באופן הבא (ת/1 עמ' 9 ש' 8-17):

ע': יכול להיות יכול להיות שעשית משהו ואתה מצטער עליו, שזה בסדר, אתה בעצמך א... נער, ילד

הנאשם: כן כן

ע': לפעמים עושים משהו ומצטערים עליו, יכול להיות, אני לא יודעת, בגלל זה אני אומרת חשוב לי, חשוב לי שתפרוק, שתוציא ותשתף אותי באמת, יכול להיות שזה קרה (שם הנאשם)?

(שתיקה של שניה)

הנאשם: יכול להיות

46. בעדותה בבית המשפט תיארה ע' את הלך רוחו של הנאשם במהלך השיחה באופן הבא: "אני זוכרת את הנשימות שלו... הוא היה מבולבל, קצת בכה, היה נסער. עם כל הקושי אני מנסה להרגיע אותו וזה משהו שהיה לי קשה מאוד. מאוד. אז אמרתי לו אם חוץ מזה היה עוד משהו והוא התחיל לבכות, והיה נסער. שאלתי אותו אם הוא רוצה שאני אחזור אליו עוד מעט. אני לא כל כך זוכרת מה הוא אמר. הוא בכה והשיחה נותקה" (פרוט' עמ' 9 ש' 25-29). תיאור זה עולה בקנה אחד עם ת/1 ועם הנשמע בהקלטה.

47. התרשמותי הבלתי אמצעית מעדותו של א' בבית המשפט מובילה למסקנה שמדובר בעדות אותנטית, כנה ומהימנה. א' נחקר פעמיים על-ידי חוקרת הילדים. הוא סיפר את חוויותיו בשלבים לחברו, לאמו, לאביו, ובהמשך לחוקרת הילדים ולבית המשפט. בכל ההזדמנויות הללו מסר א' גרסה קוהרנטית, מפורטת ועקבית, המחזקת את מהימנותו. במהלך חקירותיו בפני חוקרת הילדים הדגים א' מספר פעמים את המעשים בצורה מוחשית.

לעדו של א' נמצאו מספר חיזוקים ראיתיים.

ישנה התאמה כמעט מלאה, לא פעם לפרטי פרטים, בין תוכן עדותו של א' בפני חוקרת הילדים לבין עדותו בבית המשפט, חרף השוני המהותי בין שתי החקירות. גם כאשר את החקירה הנינוחה והסבלנית אותה חווה א' אצל חוקרת הילדים החליפה חקירה נגדית צולבת, לא היה בכך כדי להזיז את א' ימינה או שמאלה, והוא חזר בעקביות על רובם המוחלט של הפרטים אותם מסר לחוקרת הילדים.

מדובר בתיאור אמין של מי שחווה אירוע קשה, אותו הוא זוכר היטב, גם אם לא זכר את כל פרטיו. יש להניח, כי ילד בגילו של א', שהיה בן פחות מ-13 וארבעה חודשים במועד חקירתו על-ידי חוקרת הילדים, ובן 13 וחצי במועד חקירתו בבית המשפט, לא יכול היה להמציא את כל פרטי הפרטים הללו, ובוודאי לא לחזור על אותם פרטים בעקביות פעמים נוספות בבית המשפט.

גרסת הנאשם

48. אל מול עדותו הבהירה והעקבית של א', עמדה עדותו של הנאשם, אותה מצאתי כבלתי מהימנה, לא עקבית, רווית שקרים ואי דיוקים. דומה שבמהלך עדותו, כמו גם בשלבי החקירה, ניסה הנאשם להרחיק עצמו מכל מעשה "מפליל" ומכל מעשה שעשוי להתפרש ככזה. כפי שנראה מיד, לא אחת שינה הנאשם את תשובותיו לאחר שהוצגו לו ראיות סותרות, והוא התקשה להסביר את הסתירות והשינויים בגרסתו.

אחת הדוגמאות הבולטות לשקרי הנאשם מצויה בתשובות שמסר בכל הנוגע לגילו. בחקירתו הראשונה, משעומת עם הטענה לפיה א' טען שהנאשם הציג עצמו בפניו כבן 16, השיב שמדובר בשקר (ת/11 ש' 66-67). על גרסה זו חזר גם בחקירתו השנייה שהתבצעה יומיים לאחר מכן (ת/2 ש' 33). רק בחקירתו השלישית שינה הנאשם את גרסתו ומשנשאל מדוע התחזה לנער בן 16 וסיפר על כך לכולם, השיב "אין סיבה" (ת/3 ש' 5).

כבר בפתח החקירה הראשית נשאל הנאשם שאלות בקשר לשינוי הגרסה והסביר שבחקירה הראשונה נלחץ מהשוטרים שבאו לעצור אותו ובחקירה השנייה פחד שאם יודה שהוא בן 16 ישאירו אותו במעצר על כך ששיקר (פרוט' עמ' 109-110). הסבריו אלו של הנאשם בעיתיים בעיני הן לאור העובדה שאין מדובר בשקר יחיד בו נתפס (כמו למשל מתן הנשיקה), והן לאור העובדה שמדובר בהסבר "כבוש" שלא בא זכרו בחקירתו השלישית.

49. דוגמא נוספת - משעומת עם טענתו של א' לפיה הוא ירד מהספה למזרן וקירב אליו את א', השיב: "אני ישנתי על הספה והוא על המזרן. זה סתם לא נכון זה סתם עלילה". החוקרת המשיכה ועימתה את הנאשם עם טענתו של א'

לפיה הוא החל לגעת בו ולחבק אותו, אולם הנאשם השיב: "לא ישנתי אתו, הוא ישן על המזרן אני על הספה איך יכול להיות שעשית את זה" ובהמשך - "לא ישנתי אתו בכלל" (ת/11 ש' 91-84). גרסה זו השתנתה בחקירתו השנייה של הנאשם, במהלכה נשאל "למה עברת לישון לידו על המזרן" והשיב: "כי היה לי חם" (ת/2 ש' 64-63).

על גרסתו זו חזר הנאשם גם בבית המשפט בחקירה ראשית, אולם הוסיף שכיוון שלא היה לו נוח, חזר לספה. משנשאל מדוע לא סיפר על כך בחקירתו הראשונה במשטרה, השפיל מבט, חשב ארוכות, עצם את עיניו לזמן ממושך ולא הגיב (פרוט' עמ' 111 ש' 21 - עמ' 112 ש' 6).

50. לגבי הנגיעות הכחיש הנאשם בשתי חקירותיו שנגע בא' באופן כלשהו (ת/11 ש' 97; ת/2 ש' 56). ואולם, בחקירתו השנייה, לאחר מספר שאלות בהן פורטו בפניו המקומות בגוף בהן א' טען שנגע בו, השיב לפתע פתאום: "לא עשיתי שום דבר חוץ מנשיקה" (ת/2 ש' 104). בחקירתו הראשית שב הנאשם וטען שלא נגע כלל בא', לרבות נשיקה (פרוט' עמ' 112 ש' 31). ומשנשאל מדוע הודה במשטרה שכן נישק, השיב בצורה מגומגמת שהיה לחוץ והמום (פרוט' עמ' 113 ש' 1-2). גם תשובותיו של הנאשם בחקירה הנגדית בעניין זה הותירו רושם בעייתי. הנאשם אישר שכאשר הוא לחוץ הוא לא אומר תמיד את האמת" (פרוט' עמ' 130 ש' 21). עם זאת, הנאשם לא מסר הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע טען בחקירתו שלא נישק את א' אלא שא' נישק אותו, זאת להבדיל מהכחשה גורפת בקשר ליתר הנגיעות (פרוט' עמ' 130).

נוסף על כך במהלך עדותו בבית המשפט, משהבין הנאשם שהגרסה לפיה היה בתנוחה שאפשרה מגע בינו לבין א' אינה נוחה לו, שינה את גרסתו, "ויתר" על הטענה שא' הוא זה שנישק אותו, והמציא גרסה חדשה לפיה א' לא נישק אותו שכן הדבר לא היה אפשרי מבחינה פיזית נוכח העובדה ששניהם ישנו "ראש זנב, בקצה של המזרון ישנתי בסוף" (פרוט' עמ' 113 ש' 11-4 וראו גם עמ' 125).

51. נוסף על כך, הנאשם התקשה להשיב על שאלות קשות שנשאל. לדוגמא, כבר בחקירתו השנייה ניתן לראות כי משהתבקש להסביר כיצד זה בחור בן 20 מסתובב עם ילד בן 13 - מילא פיו מים (ת/2 ש' 43).

דוגמא נוספת ניתן למצוא בחקירתו השלישית בה טען שבהיותו אדם דתי שומר שבת שלח לא' הודעות לפני כניסת השבת. ואולם, משעומת עם חליפת ההודעות בינו לבין א' שבוצעו ביום ששי בלילה, כלומר, משהוכח לו ששיקר, חיך הנאשם לחוקרת ולא השיב לשאלתה (ת/3 ש' 77-68). מבלי להיכנס לפרטים, ראו גם תשובותיו המתפתלות של הנאשם שעה שניסה להסביר האם הוא שומר שבת או לא בפרוט' עמ' 135.

באותו אופן שתק הנאשם כאשר נשאל שאלות בחקירה ראשית בנוגע לירידה למזרן (פרוט' עמ' 111 ש' 21 - עמ' 112 ש' 6).

52. לגבי שיחת הטלפון עם אמו של א', אישר הנאשם שאכן התקיימה שיחה כזו, אולם טען שאמר במהלכה לאמו של א' שא' סתם העליל עליו (ת/2 ש' 52). משעומת עם הטענה שאמר לה במהלך השיחה שיתכן שנגע בא' מתוך שינה, השיב הנאשם: "הוא חושב שנגעתי בו מתוך שינה" (ת/2 ש' 54), גרסה אותה לא הזכיר עד כה. בשלב זה המשיכה החוקרת והטיחה בפני הנאשם פרטים נוספים מתוך השיחה (ת/2 ש' 60-57):

ש. היא שאלה אותך אם נישקת אותו ואתה אמרת לה שיכול להיות נכון

ת. הוא נישק אותי הוא התקרב אלי

ש. אתה אמרת לאמא של (א') שאתה נישקת אותו וחוז' לא קרה כלום

ת. לא אמרתי שנישקתי אותו, הוא נצמד אלי ונישק אותי ואחר כך אמר שזה אני

עיננו הרואות שכאשר הנאשם עומת עם ראיה בעייתית עבירו, שינה את גרסתו בצורה דרמטית ומסר פרט חדש שלא בא זכרו בשלב מוקדם יותר. עד לשלב זה הכחיש הנאשם כל מגע בינו לבין א', כך שככל שהיה שמץ של אמת בגרסתו, הדעת נותנת שהיה מזכיר את העובדה שא' הוא זה שנישק אותו כבר בשלבים המוקדמים של החקירה ולא במענה לראיה שמוטחת בו.

53. במקומות אחרים מצאתי שתשובותיו של הנאשם אינן סבירות. כך למשל, משנשאל בחקירתו השנייה מדוע א' יתלונן נגדו אם לטענת הנאשם א' הוא זה שנישק אותו, השיב: "כדי להעליל עלי, סתם סוג של לנקום בי". משהקשתה עליו החוקרת והזכירה לו שהם חברים, השיב לה הנאשם: "כשהוא היה חבר שלי הוא אמר שהוא יגיד עלי סתם דברים שעשיתי" (ת/ש' 79-82). מעבר לעובדה שמדובר בגרסה "כבושה", הרי שגרסת הנאשם בנקודה זו הינה חסרת היגיון. הנאשם לא הסביר מדוע א' היה צריך לומר לו שיעליל עליו עלילות, לא הסביר באילו נסיבות נאמרו הדברים ומדוע המשיך להיות חבר של א' חרף "איומים" אלו.

54. שקרי הנאשם צפו גם בנוגע לפרטים נוספים באירוע, כמו למשל העובדה שמסר במשטרה על כך שבבוקר, לאחר ששניהם התעוררו, ליווה את א' הביתה (ת/ש' 151) בעוד שבבית המשפט סיפר שבבוקר א' התארגן והלך לבית הספר בעצמו (פרוט' עמ' 112 ש' 29). גם בחקירה הנגדית אישר שא' יצא מהבית לבדו ושלא ליווה אותו לבית הספר. משהתבקש להסביר את הסתירה, השיב: "אולי ביום אחר, לא באותו יום" (פרוט' עמ' 134 ש' 21).

בנוגע למשך ההיכרות עם א' מסר הנאשם במשטרה שהכיר את א' רק חודש לפני המקרה, אולם בהמשך שינה גרסתו ואישר שמכיר אותו כחצי שנה לפני האירוע (פרוט' עמ' 115). גם כאן הסביר הנאשם את שינוי הגרסה בכך שהיה מבוהל ולחוז'.

בנוגע ללינות המשותפות בעבר הכחיש הנאשם במשטרה מספר פעמים שישן בעבר אצל א', או שטען שאינו זוכר (למשל ת/ש' 11, 37), אולם בבית המשפט הודה שישן אצלו. גם את הסתירה הזו הסביר הנאשם בשכחה ובלחץ בו היה נתון במהלך חקירתו והודה שלא אמר אמת (פרוט' עמ' 117-119).

בהתייחס להתרחשות לאחר שירד למזרן, הכחיש הנאשם בחקירתו במשטרה את טענת א' לפיה הנאשם אמר לו שהוא מחפש את הטלפון שלו שנפל לו למזרן. ואולם, בבית המשפט אישר זאת הנאשם, תוך שהסתבך בשקרים נוספים ובהם טענתו שהשתמש בטלפון למרות שהאירוע היה ביום ששי. בנקודה זו אישר ששיקר וש' צדק בגרסתו (פרוט' עמ' 132 ש' 31). שקר זה סיבך את הנאשם אף יותר, והוא נאלץ לשנות את גרסתו בקשר לסיבה בגינה ירד מהספה למזרן, כאשר הפעם טען שירד למזרן גם בגלל שהיה לו חם וגם בגלל שהטלפון שלו נפל (פרוט' עמ' 133).

55. הנאשם ניסה לדלג בתיאוריו על החלקים הבעייתיים בגרסתו, ו"קיצר" את הסיפור למינימום הדרוש (פרוט' עמ' 111 ש' 21-23). נוסף על כך הנאשם ניסה "להרחיק" עצמו מקרבה חברית בינו לבין א'. כך, בעוד שבחקירתו במשטרה טען שא' הוא חבר של "שלום שלום", וששלח לו הודעה או הודעות בודדות (ראו למשל - ת/11-12), הרי שבעדותו בבית המשפט הודה שמדובר בחבר קרוב, ששניהם היו נפגשים, הודה ששלח לו עשרות הודעות, לרבות הודעות "אני אוהב אותך", הודה ששניהם ישנו אחד אצל השני, ושלמעשה א' היה החבר היחיד שלו (ראו למשל פרוט' עמ' 119-120). נוסף על כך הודה הנאשם שא' ישן אצלו גם בעבר, זאת למרות שבמשטרה טען שליל האירוע היה הפעם הראשונה בה א' ישן אצלו. ואם בכך לא די, הרי שבהמשך חזר הנאשם לגרסתו הראשונה וטען שא' ישן אצלו בפעם הראשונה ביום האירוע (פרוט' עמ' 120-121).

טענת הגנה: בעיות נפשיות של הנאשם

56. אחת מטענות ההגנה הינה שלנאשם הנמכה קוגניטיבית שלא אפשרה לו להבין את אשר הוא עושה ושיש בה כדי להשפיע על היסוד הנפשי שלו. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים בעניין זה ועיינתי בנ/3 ובת/4, מצאתי לדחות את הטענה מכל וכל.

בפתח הדברים אציין את התרשמותי הבלתי אמצעית מהנאשם בבית המשפט. נכון הדבר שלאורך רוב העדות הנאשם לא מיקד מבטו, הסתכל לכל הכיוונים, ודיבר בלחש. ואולם, כאשר נבחנות התשובות לגופן, ניתן לראות באופן שאינו משתמע לשתי פנים שהנאשם ענה על כל השאלות שנשאל בצורה עניינית, גם אם לא תמיד מהימנה, וגם אם בחר שלא לענות על שאלה, כפי שאף אירע במהלך חקירותיו, הרי שהדבר נבע מכך שהופנתה אליו שאלה קשה או שהובהר לו שהוא נתפס בשקר, עובדה המתיישבת עם הטענה שידע להגן על עצמו. כל אלו מצביעים על רמת הבנה תקינה, אם לא למעלה מכך, של כל המתרחש. נוסף על כך, לטענת הנאשם הוא עבד במשך 4-5 חודשים בבית ספר לחינוך מיוחד שם סייע לתלמידים מוגבלים פיזית (פרוט עמ' 113-114), עובדה שיש בה כדי להצביע על רמת תפקוד סבירה. הנאשם עצמו שלל שיש לו בעיות פסיכיאטריות, נפשיות או בעיות מיוחדות, פרט לעובדה שאין לו חברים (פרוט' עמ' 114). נוסף על כך מת/4 עולה שאמו של הנאשם לא סיפקה למשטרה את המסמכים שלטענתה קיימים ברשותה בקשר למצבו של בנה. באותה שיחה מסרה לחוקרת ש"עכשיו הוא לא מטופל הוא היה מטופל וזה היה בגילאי 8-9". עוד מסרה שאחוזי הנכות שיש שהוכרו לנאשם הם בגלל בעיות שמיעה.

57. מטעם ההגנה הוגש מסמך הנושא כותרת "בדיקה פסיכיאטרית" (נ/3) שהוכן על ידי פסיכיאטר ילדים ונוער במוסדות אהל אשר. הפסיכיאטר לא נחקר והמסמך שערך הוגש בהסכמת המאשימה. מנ/3 עולה שהנאשם הופנה לפסיכיאטר ביום 4.11.15 "לנוכח קשיים רגשיים תפקודיים", ועל פי האבחנה הוא בעל אישיות לא בשלה, סובל מהפרעות קשב וריכוז, לקויות למידה, "אינטליגנציה בתחום הנמוך של הנורמה", הפרעת הסתגלות עם תסמינים קלים של חרדה ודכאון ולקויות שמיעה. על פי הנטען טופל הנאשם בעבר הרחוק על ידי פסיכיאטר, ומכאן שאין מדובר בטיפול שהוענק לו בשנים האחרונות. גם התרופות אותן נוטל הנאשם על פי ההמלצה ושעליו להמשיך וליטול, הינן תרופות שכיחות ואין בהן כדי ללמד על בעיה נפשית קשה ממנה הוא סובל.

נוכח כל האמור אני קובע שלא עלה בידי ההגנה לעורר ספק גם בעניין זה ושמצבו הנפשי של הנאשם רחוק מלהקנות לו הגנה משפטית כלשהי עת נבחנת אשמתו.

58. התרשמותי החיובית מהמתלונן א', מגרסתו העקבית והמשכנעת, מהדיוק בתשובותיו, מהרגשות שביטא, מהעובדה שלא ביקש להשחיר את המתלונן, לא הותירו ספק בלבי שגרסתו גרסת אמת היא ושחווה את המתואר בכתב האישום. גם אם התגלו אי דיוקים בגרסת המתלונן, הרי שנמצאו להם הסברים, ובהם הקושי לספר באופן מידי את כל הסיפור, רגשות של בושה מחשיפת הפרטים בפני חברו, בפני הוריו ואף בפני חוקרת הילדים בעניין הנגיעה באיבר המין, שהיה המעשה החמור והמביך ביותר שבוצע בו. לא התרשמתי מכוונת הפללה מצד המתלונן, שכן לו היה מבקש לעשות כן, יכול היה להסתפק בתיאורים מביכים פחות מאלו שמסר (נשיקת בפנים, נגיעה בישבן ובאיבר המין). לגרסה שמסר א' נמצאו מספר חיזוקים ראייתיים, שהקנו לה משנה תוקף.

59. מנגד, מצאתי את גרסתו של הנאשם כבלתי מהימנה, רווית סתירות פנימיות וחיצוניות ולא היה בה כדי לעורר ולו ספק סביר או סדק קל שבקלים בראיות המאשימה. אני מוצא לציין שנכח הטענות בדבר הנמכה קוגניטיבית של הנאשם והעובדה שהוא חסר ביטחון, נתתי משקל קטן יחסית לאופן בו הוא העיד בפני, ובחרתי לתת משקל גדול יותר לתוכן הדברים, כפי שפורט לעיל.

60. א' תיאר נגיעות במקומות שונים בגופו שלא יכולה להיות מחלוקת בדבר כוונתם המינית: נגיעות בישבן ובאיבר המין, נשיקות בשפתיים ובפנים וליטופים. כיוון שהנאשם הכחיש כאמור כל מגע עם א', הרי שממילא לא ניתן היה לקבל את התייחסותו לכוונה שהתלוותה למעשיו. א' תיאר כיצד ביקש לעצור את מעשיו של הנאשם ועל חששו ממנו. כן סיפר א' על רצונו ועל ניסיונו לעזוב את בית הנאשם, תיאורים המתיישרים עם הטענה לפיה המעשים נעשו בניגוד לרצונו. משאשר הנאשם שהיה מודע לגילו של א', התמלאו כל יסודות העבירה.

61. נוכח כל האמור מצאתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

ניתנה היום, ט' אדר א' תשע"ט, 14 פברואר 2019, במעמד הצדדים